АВІАКОН – 80 років 10-11 стор.

Разведка всегда впереди! 13 стор.

НА ВАРТІ НЕБА УКРАЇНИ!
www.krula.com.ua
Крила України
5 – 10 вересня 2011 року
e-mail: krula_ukr@ukr.net
№36 (596)
НОВИНИ/КОМЕНТАРІ/ДОЗВІЛЛЯ/СПОРТ

У п'ятницю 9 вересня з 14.00 до 16.00 у Клубі Кабінету Міністрів України пряма телефонна лінія з Міністром оборони України Михайлом Єжелем про життєдіяльність Збройних Сил України (телефон (044) 254-05-65).

Перед початком заходу – 20-хвилинний брифінг для представників засобів масової інформації.

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

"Універсальний солдат-2011". Переможців визначено

Читайте на 2 стор.

Президент України Віктор Янукович:

"В цьому році підготовлені і будуть прийняті стратегічні документи – нова редакція Стратегії національної безпеки та Воєнна доктрина"

Читайте на 3 стор.

Всі зенітники – у Крим!

Читайте на 8-9 стор.

"Чауда" – річний іспит безпілотників-розвідників

Із залізничної станції "Хмельницький" до станції "Айвазовська", що неподалік Феодосії, пізно ввечері 5 вересня вирушив військовий залізничний ешелон з авіаційною, автомобільною та спеціальною технікою окремого полку дистанційно керованих літальних апаратів для участі у тактико-спеціальних навчаннях з практичними пусками безпілотних літаків-розвідників на полігоні "Чауда" під час комплексу навчань "Адекватне реагування-2011".

Продовження на 2 стор.

АВІАРЕМОНТНА ГАЛУЗЬ

Перспективи розвитку АВІАКОНу

Одному з найстаріших авіаційних підприємств Міністерства оборони України "Конотопському авіаремонтному заводу "АВІАКОН", що на Сумщині, виповнилось 80 років. З цієї нагоди підприємство відвідав Прем'єр-міністр України Микола Азаров.

Побувавши в цехах підприємства, ознайомившись з його можливостями, Прем'єр-міністр України повідомив, що завод повинен і надалі розвиватися. Зокрема, планується збільшення виробничих потужностей "Конотопського авіаремонтного заводу "АВІАКОН" та поступове зростання заробітної плати працівників. Це все можливо зробити за умови прийняття програми розвитку підприємства.

Зараз на полігоні "Чауда" проводиться випробування вертольота українського виробництва Мі-8МСБ, створеного на "Конотопському авіаремонтному заводі "АВІАКОН" спільно із Запорізьким ВАТ "Мотор-Січ".

Микола Янович під час спілкування з колективом заводу пообіцяв ліквідувати заборгованість Міністерства оборони України перед АВІАКОНом.

– Я вам обіцяю, що ми повністю розрахуємося з боргами, які є у Міністерства оборони перед вашим заводом. Я візьму це питання під особистий контроль, – наголосив Микола Азаров.

Підготував Олександр Олехнович. "Крила України".

КОНКУРС

“Універсальний солдат-2011”. Переможців визначено

У Деснянському навчальному центрі Сухопутних військ Збройних Сил України спортивними змаганнями між військовослужбовцями завершився фінал Конкурсу військово-професійної майстерності “Універсальний солдат”

На базі 169-го навчального центру Сухопутних військ ЗС України, що на Чернігівщині, пройшов фінал Конкурсу військово-професійної майстерності “Універсальний солдат”.

– Конкурс військово-професійної майстерності “Універсальний солдат” зібрав кращих військовослужбовців, які пройдуть випробування за військово-професійним, військово-спортивним, гуманітарним і культурно-мистецьким напрямами. Його фіналу передувала напружена боротьба спочатку у військових частинах, з’єднаннях, а потім видах ЗС України. Керівництво Збройних Сил України вважає високий рівень підготовки військовослужбовців запорукою бойової готовності армії і завжди підтримує справжніх професіоналів – поінформував начальник Головного управління виховної та соціально-психологічної роботи ЗС України генерал-майор Олександр Копаниця.

Він додав, що переможці Конкурсу “Універсальний солдат” представлятимуть Збройні Сили України на змаганнях армій країн СНД “Мировой парень” у Російській Федерації.

Після цього учасники змагань приступили до виконання вправ на швидкість, силу та витривалість. А на футбольному полі, баскетбольному та волейбольному майданчиках стадіону розпочалися товариські матчі між командами військових частин 169-го навчального центру.

Чоловіки-військовослужбовці змагалися у “воєнізованій естафеті”, яка включала біг 10 по 10 метрів, підтягування на перекладині, присідання з гирею, відтискання на брусах та біг на 1 кілометр.

За підсумками змагань перше місце посів військовослужбовець Головного управління оперативного забезпечення ЗС України прапорщик Олександр Маланіч, друге – матрос Віталій Бакун, який представляв Військово-Морські Сили, і третє – представник Озброєння ЗС України старшина Юрій Дячук.

Жінки-військовослужбовці змагалися в естафеті, яка передбачала біг 10 по 10 метрів, згинання тулуба лежачи, стрибки на скакалці, відтискання від підлоги та біг на 1 кілометр.

У підсумку, кращий результат здобула представниця Військово-Морських Сил ЗС України матрос Ніна Гуреєва, другою стала представниця Сухопутних військ солдат Анна Кулініч, а третьою – представниця Повітряних Сил старший солдат Олена Нєвідімкіна.

Підготував Олександр Македонський. “Крила України”.

МІЖНАРОДНІ ЗУСТРІЧІ

Президент України зустрівся із заступником Міністра оборони США

Президент України Віктор Янукович провів зустріч із заступником Міністра оборони США з питань міжнародної безпеки Олександром Вершбоу.

“Розвиток відносин України зі Сполученими Штатами Америки є одним із пріоритетних напрямків нашої зовнішньої політики, і ми зацікавлені в подальшому співробітництві з США у форматі стратегічного партнерства”, – сказав В.Янукович під час зустрічі з А.Вершбоу, висловивши тверде переконання, що реалізація положень Хартії про стратегічне партнерство має й надалі залишатися пріоритетом двостороннього порядку денного.

Президент зазначив, що Україна розраховує на подальшу підтримку Сполученими Штатами євроінтеграційного курсу нашої держави. “Дуже важливим питанням для України залишається питання сприяння Сполучених Штатів Америки у становленні України як європейської демократичної держави та досягнення нами партнерства на шляху до європейської інтеграції”, – сказав Президент. Віктор Янукович також підкреслив, що Україна надає великого значення партнерським стосункам з НАТО.

“АДЕКВАТНЕ РЕАГУВАННЯ-2011”

“Чауда” – річний іспит безпілотників-розвідників

Закінчення. Початок на 1 стор.

Цьогоріч з Хмельницького на навчання до Криму вирушило більше сотні військовослужбовців полку, 15 безпілотних літаків-розвідників ВР-2 “Стриж” та ВР-3 “Рейс” і 43 одиниці автомобільної та спеціальної техніки. Ешелон складається з 43 залізничних платформ та двох пасажирських вагонів. Кінцевої станції слідування потяг з військовою технікою та особовим складом дістанеться лише за чотири доби, тому сьомого вересня своє професійне свято – День військової розвідки, військовослужбовці-

безпілотники зустріли не у парадних одностроях на плацу частини, як це буває зазвичай, а на шляху слідування за маршрутом для виконання головного річного іспиту – пусків літаків-розвідників на мисі Чауда.

Під час навчань – як головного річного іспиту, особовий склад перевірить свої навички і вдосконалить майстерність у виконанні пусків літаків-розвідників для проведення повітряної розвідки, забезпечення роботи винищувальної авіації та в ролі мішеней для підрозділів зенітних технічних і радіотехнічних військ.

Командир полку полковник Тарас Потягач зауважив, що цьогорічні пуски літаків-розвідників ВР-2 “Стриж” виконуватимуться вперше після п’ятирічної перерви – крайній раз хмельницькі “безпілотники” виконували пуски саме “Стрижів” на полігоні “Чауда” ще у 2006 році.

– Ми готові до практичної фази навчань. В рамках підготовки до військових маневрів в Криму собовий склад полку завершив регламентні роботи на усіх літаках, які будуть задіяні. Перебазування особового складу і техніки залізничним транспортом до Автономної Республіки Крим – це завершальний етап підготовки наших підрозділів частини до практичних пусків, – зауважив командир полку полковник Тарас Потягач.

У цьогорічних навчаннях вперше братимуть участь 14 військовослужбовців частини, серед яких є такі контрактники, що прослужили менше року, – це солдати Олександр Медведь, він водій-електрик, і Віталій Веселовський – пожежний. А ось командир ескадрильї ДКЛА ВР-2 “Стриж” підполковник Євген Кітік виконуватиме пуски вже удванадцяте за свою майже тридцятирічну військову службу.

Начальник розвідувального управління – заступник начальника штабу з розвідки Командування ПС ЗС України полковник Микола Степаненков, у свою чергу, підкреслив, що на відміну від попередніх років саме у 2011-му, завдяки особистому контролю з боку командувача Повітряних Сил генерал-полковника Сергія Онищенка, весь річний комплекс підготовки безпілотного полку до нинішніх навчань був виконаний у повному обсязі.

– Вперше за багато років полк був на 100% забезпечений пально-мастильними матеріалами для виконання практичних заходів з бойової підготовки, навчання особового складу, – констатував Микола Михайлович. – Важливу роль у високій готовності особового складу частини, яка на 100% укомплектована контрактниками, відіграло командування полку на чолі з командиром. Та найважливіше завдання ще попереду – майстерне виконання пусків усіма стартовими загонами.

Андрій Агєєв. м. Хмельницький. Фото автора і Віталія Ґанджи.

ВІЙСЬКОВА НАУКА

Мозковий штурм у стінах ДНВЦ

У Феодосії, на базі Державного науково-випробувального центру Збройних Сил України, пройшла 11-та науково-технічна конференція.

У її роботі взяли участь представники більш як 80-ти організацій, підприємств та установ України, досвідчені вчені та практики провідних науково-дослідних установ міністерств та відомств, вищих військових навчальних закладів Збройних Сил України.

Проблематика питань, які виносилась на широкий загал, стосувалась як оцінки сучасного стану робіт щодо створення та модернізації озброєння і військової техніки, так і обговорення та обґрунтування перспективних напрямків діяльності.

Робота учасників конференції проходила по секціях. “Створення, розвиток, застосування і експлуатація військової техніки для проведення пошуково-рятувальних, десантних, спеціальних операцій та водолазних робіт”, “Полігонні і бортові інформаційно-вимірювальні системи, метрологічний аспект забезпечення випробувань озброєння і військової техніки”, “Автоматизовані системи управління, бортове обладнання, радіотехнічні та радіолокаційні комплекси” – це далеко не весь перелік тем, що виносились на обговорення. Але й вони красномовно підкреслюють важливість питань, що були на порядку денному 11-ої науково-технічної конференції.

Крім того, в рамках конференції, під головуванням АТ “Мотор Січ”, проведено робочу нараду з керівним складом українських підприємств та установ щодо перспективи створення вітчизняного середнього вертольота та проведення модернізації вертольотів типу Мі-8 та Мі-2. Учасники наради визнали, що найдоцільніше ці питання вирішувати шляхом кооперації з використанням власних виробничих потужностей.

Сергій Фурдик.

ДОСЯГНЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Президент України Віктор Янукович:

"В цьому році підготовлені і будуть прийняті стратегічні документи – нова редакція Стратегії національної безпеки та Воєнна доктрина"

Президент України Віктор Янукович виступив на урочистому засіданні Верховної Ради з нагоди 20-ї річниці Незалежності. Глава держави на початку виступу зазначив: "Ми відзначаємо 20-ту річницю незалежності нашої держави. У нас одна мета – ефективна політика, модернізація України, створення умов для того, щоб український народ жив спільно, під єдиним дахом сильної європейської країни, якою ми будемо пишатися".

За словами Президента України, сьогодні у країні зроблені серйозні кроки на шляху реформ: започатковано пенсійну, земельну реформи, реформу охорони здоров'я, освіти, житлово-комунального господарства; створюються умови для розвитку підприємництва; розгорнуто боротьбу з корупцією; розпочато глибокі зміни в судовій системі. "Хочу відзначити, що на всіх цих напрямках ми отримували своєчасну і якісну законодавчу підтримку", – наголосив Віктор Янукович.

Глава держави охарактеризував стан справ у економіці країни. За його словами, "стабільна робота влади дозволила відновити позитивні тенденції в економіці. За 7 місяців цього року приріст в економіці оцінюється близько 5%. Зростання відбулося у всіх ключових секторах економіки: промислове виробництво зросло майже на 8,7%, будівництво – на 14, аграрна галузь – більш ніж на 9%. Цього року Україна планує отримати врожай зернових на рівні понад 50 млн. тонн, що на 11 млн. тонн більше, ніж торік. Пожвавився внутрішній споживчий ринок. "Маємо стабільну і врівноважену фінансову ситуацію, стабільний та прогнозований курс гривні. Експорт товарів та послуг України за перше півріччя у порівнянні з аналогічним періодом минулого року виріс на 42%", – сказав глава держави.

Президент також звернув увагу на необхідність подальшого реформування сектору безпеки, і зокрема, його ключового елементу – армії.

"В цьому році підготовлені і будуть прийняті стратегічні документи – нова редакція Стратегії національної безпеки та Воєнна доктрина. Завершується розробка концепції реформування Збройних сил та програма її реалізації. І перші кроки по реформуванню ми робимо вже зараз.

Вже найближчим часом необхідно розглянути та схвалити внесений мною законопроект "Про чисельність Збройних Сил України на 2012 рік". До кінця наступного року пропоную привести чисельність української армії до 184 тисяч, у тому числі – до 139 тисяч військовослужбовців.

Розраховую на вашу підтримку в цьому важливому для держави питанні".

Підготував Олександр Олехнович. "Крила України".

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ

Міністр оборони України Михайло Єжель:

"Україна і Польща мають великі перспективи і можливості розвитку співробітництва в оборонній сфері"

У рамках 19-ї Міжнародної виставки оборонної промисловості, що проходить у польському місті Кєльце, відбулася зустріч Міністра оборони України Михайла Єжеля з Міністром національної оборони Республіки Польща Томашем Сємоняком.

Міністр оборони України Михайло Єжель зазначив, що у багатьох питаннях наша держава відчуває підтримку Польщі і вдячна за це. Також глава вітчизняного оборонного відомства високо оцінив організацію та експозиції 19-ї Міжнародної виставки оборонної промисловості.

Керівники оборонних відомств України і Польщі обговорили стан та перспективи розвитку двостороннього співробітництва у військовій та військово-технічній сферах.

Михайло Єжель та Томаш Сємоняк відзначили, що Україна і Польща мають багато спільних проектів. Це, зокрема, надання консультативно-дорадчої допомоги вітчизняному оборонному відомству в питаннях реформування і розвитку Збройних Сил України, створення спільної українсько-польсько-литовської бригади, спільна участь у миротворчих операціях та міжнародних місіях з врегулювання криз тощо.

Міністр національної оборони Республіки Польща підкреслив, що польська сторона зацікавлена у розвитку співробітництва у галузі військової освіти, зокрема, щодо навчання українських військовослужбовців у навчальних закладах Війська Польського. Також Томаш Сємоняк висловив переконання у необхідності встановлення більш тісних зв'язків між військовослужбовцями обох країн.

Окремо керівники оборонних відомств України і Польщі зупинилися на питаннях забезпечення безпеки під час спільного проведення європейського футбольного форуму Євро-2012.

Обговорюючи питання розвитку військово-технічного співробітництва, глава вітчизняного оборонного відомства підкреслив, що в Україні створені необхідні сучасні умови для проведення глибинної модернізації систем озброєнь і військової техніки радянського виробництва, які стоять на озброєнні збройних сил України і Польщі.

Михайло Єжель запропонував польській стороні розглянути можливість постачання українських двигунів для вертольотів Мі-8 та ракетних катерів класу "Тарантул" Війська Польського.

Під час обговорення питання розвитку співробітництва в рамках регіональних ініціатив, Міністр оборони України Михайло Єжель відзначив, що оптимізація і розширення співпраці у форматі "Вишеградська четвірка + Україна" має відбуватися в площині створення спільної українсько-польсько-литовської миротворчої бригади "ЛитПолУкрбриг", а також залучення Збройних Сил України до Багатонаціональної бойової тактичної групи ЄС країн Вишеградської четвірки, яку передбачається створити у найближчі роки.

Глава вітчизняного оборонного відомства запросив Міністра національної оборони Республіки Польща Томаша Сємоняка відвідати у листопаді поточного року з візитом Україну і детально обговорити практичні аспекти подальшого розвитку двосторонньої військової співпраці.

Підготувала Наталія Ярмілко. "Крила України".

ЖИТЛО ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

Міністр оборони України Михайло Єжель:

"Ми разом маємо створити ефективний контроль за розподілом житла"

У Києві, в Центральному будинку офіцерів ЗС України, відбулося засідання Громадської ради при Міністерстві оборони. Головним питанням засідання Громадської ради став розгляд проблеми житлового забезпечення військовослужбовців.

У заході взяли участь керівники структурних підрозділів Міноборони, льотчик-космонавт Герой України генерал-майор Леонід Каденюк, члени Громадської ради, громадські, профспілкові організації та представники ЗМІ. Всі вони представляли багатотисячну спільноту громадян, яким не байдужа доля Збройних Сил України.

Головним питанням став пошук шляхів розв'язання житлової проблеми військовослужбовців, у зв'язку з чим учасники заслухали доповідь заступника директора Департаменту капітального будівництва Міноборони – начальника плановоекономічного відділу Олександра Лисюка.

Керівник військового відомства проаналізував стан забезпечення військовослужбовців житлом, окреслив шляхи й перспективи розв'язання квартирної проблеми. Він наголосив, що сьогодні в багатьох військових, особливо контрактників, заробітна плата значно нижча за середню в Україні. Позбавлення їх ще й перспективи отримання житла неабияк ударить по престижу військової служби.

Михайло Єжель повідомив, що до кінця поточного року планується отримати понад 2200 квартир. На наступний передбачається виділити на фінансування забезпечення житлом 600 млн. гривень, що дозволить поповнити його фонд ще на 5,5 тисячі квартир. Міністр назвав деякі перспективні напрямки розв'язання проблеми забезпечення житлом. А саме

– будівництво квартир прискореними темпами. Одна з адрес такого досвіду – зведення протягом кількох місяців будинку на 116 квартир на території військового містечка в Гостомелі.

– Міністерство оборони зацікавлене отримати від Громадської ради конкретні пропозиції і зауваження, які допоможуть вирішити цю проблему Збройних Сил України, – наголосив в ході засідання Михайло Єжель.

Міністр оборони розглянув різні варіанти розв'язання питання квартирного забезпечення військовослужбовців, запропоновані членами Громадської ради при Міністерстві оборони України, звернувши особливу увагу на необхідність ефективного використання методів громадського контролю за розподілом житла.

Для збільшення прозорості та зміцнення громадського контролю під час розподілу житла Міністр оборони віддав розпорядження внести зміни до відповідного наказу МО України з метою забезпечення участі у засіданнях гарнізонних житлових комісій принаймні трьох представників Громадської ради.

Була прийнята низка інших рішень, які знайдуть своє втілення у подальшій роботі військового відомства.

Підготувала Наталія Ярмілко. "Крила України".

ОГОЛОШЕННЯ

Командування Повітряних Сил Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення вакантних посад державних службовців:

– провідного спеціаліста служби пожежної безпеки військової частини А0215;

– спеціаліста 1 категорії відділу транспортної авіації управління підготовки та застосування авіації військової частини А0257.

Вимоги до кандидатів:

– наявність громадянства України;

– вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста;

– стаж роботи за фахом в державній службі на посаді спеціаліста 1 категорії (для спеціаліста 1 категорії – на посаді спеціаліста 2 категорії) не менше 3 років або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 5 років;

– післядипломна освіта у сфері управління: магістр державного управління за відповідною спеціалізацією;

– знання чинного законодавства з питань державної служби, основ державного управління та права, правил ділового етикету, правил та норм охорони праці та протипожежного захисту, порядку підготовки проектів нормативних документів, інструкції з діловодства;

– володіння державною мовою, знання основних принципів роботи комп'ютера, відповідних програмних засобів та володіння ними у режимі користувача.

Документи приймаються за адресою: 21007 м. Вінниця вул. Червоноармійська, 105, в/ч А0287. Довідки за тел.: (0432)-596-910.

НАШІ В ЛІБЕРІЇ

Вартові будні українських миротворців

Про те, що несення вартової служби є виконанням бойового завдання, знає кожен військовослужбовець, що одягнув однострій, присягнув на вірність Українському народу, взяв до рук зброю. У свою чергу, військові керівники приділяють питанням підготовки варт пріоритетного значення, адже недарма у військових колективах пам'ятають істину: статути вартової служби написані кров'ю!..

Про ці речі не забувають і за межами Батьківщини. Для українських миротворців 56-го окремого вертолітного загону, які виконують завдання сил Місії ООН у Ліберії, вартова служба є одним із найважливіших і найскладніших завдань та набуває особливого значення. Адже наші хлопці несуть службу у неспокійній, втомленій війною країні. Тут слабо розвинута економіка, величезна нестача робочих місць, а державний устрій, передусім, тримається завдяки Місії ООН.

Як наслідок, місцеве населення живе бідно, для багатьох ліберійців, які звикли до нестабільності та ворожнечі, крадіжки є чи не основним джерелом надходжень у сімейний бюджет. Такі "годувальники" нерідко шукають, чим поживитись у миротворців. Зокрема, полюють за пальним на аеродромі, тому він тут – один із найважливіших об'єктів, які охороняє варта №1. Останнім часом випадків проникнення на аеродром побільшало. І керівництву загону нічого не залишалося, як підсилити пост та внести ряд запобіжних заходів, аби зменшити ймовірність появи на його території сторонніх осіб.

Місцеві мешканці вдаються до усіляких хитрощів, щоб обійти чатового, однак щоразу українці виявляють пильність і роблять усе, щоб нога порушника не ступала на територію забороненої зони поста. Бо якщо ж таке трапиться – доведеться затримувати крадія, передавати його місцевій поліції, а це – не зовсім входить у плани загону.

– За інших умов варто було б жорсткіше діяти з порушниками, які постійно нам дошкуляють, – говорить начальник штабу загону підполковник Андрій Ковальчук. – Проте варто пам'ятати, що ми не у себе вдома, а в чужій країні. Будь-яке недоброзичливе ставлення до місцевого мешканця, навіть крадія, може спричинити невдоволення тутешніх жителів. А це загону ні до чого. Ми будуємо дружні стосунки із сусідами-ліберійцями, вони охоче співпрацюють із нами, тому й така політика. Завдання чатового діяти на випередження: виявити порушника на відстані від території, що охороняється, і дати йому зрозуміти, що сюди прямувати не варто. Усе – без застосування зброї, затримання і так далі...

Однак, які б не були дружні стосунки із місцевими мешканцями, підрозділ охорони, на плечах якого уся вартова служба і, зрештою, безпека загону, повинен бути максимально боєготовим.

Саме тому напередодні референдуму, а також і президентських виборів у Ліберії, з особовим складом підрозділу охорони регулярно проводять планові заняття з охорони та оборони військового містечка та аеродрому іззалученням бронетехніки. Заняттями особисто керує начальник штабу загону підполковник Андрій Ковальчук.

– Ми моделюємо різні ситуації, – каже начальник штабу, – такі, як відбиття нападу на об'єкт, спроможність оперативних груп своєчасно реагувати на загрози із зовні, також перевіряємо готовність екіпажів до застосування бронетанкової техніки та озброєння.

В цілому підполковник Андрій Ковальчук високо оцінює дії особового складу взводу охорони. Він щоразу звертає увагу командирів на відпрацювання та покращання індивідуальних показників кожного військовослужбовця.

Підрозділ охорони 56-го ОВЗ налічує менше тридцяти бійців. Щодня вони несуть службу у двох вартах. Хлопці дійсно не мають вихідних, і рівно половину ротації – три місяці – проводять на постах. Нести службу доводиться через день – такий щільний графік. Навіть після наряду розслаблятися не можна, бо весь особовий склад мусить перебувати у стані бойової готовності, щоб у будь-яку хвилину, за сигналом, вирушити для підсилення варт.

Схожі такі труднощі під силу українським миротворцям, адже, за словами командира взводу охорони старшого прапорщика Володимира Шогана, у ввіреному йому підрозділі лише п'ять новачків. Решта бійців мають по дві, три і більше ротацій, а це багато пояснює.

– Так, зараз усім нелегко, – розповідає командир взводу, – тим паче, настає відповідальний період у політичному житті Ліберії. Ми маємо бути максимально сконцентровані, підготовлені до будь-яких ситуацій. Я хочу подякувати підлеглим за витримку та розуміння і прошу їх надалі бути пильними та професійно виконувати свої обов'язки.

Юрій Ігнат.
Робертсфілд.
Фото автора.

БОЙОВЕ ЧЕРГУВАННЯ

З першим місяцем осені на бойове чергування заступив один із кращих дивізіонів зенітного ракетного полку Повітряного командування "Центр", що на Харківщині. 45 наступних діб дивізіон під командуванням майора Андрія Новожилова цілодобово охоронятиме, а в разі необхідності й оборонятиме повітряний простір регіону від повітряних ударів, а також від віроґідних терористичних актів із застосуванням літальних апаратів.

Півтора місяці бойового чергування

Як розповів командир дивізіону, підготовка до заступлення на бойове чергування тривала близько тижня. Військовослужбовці частини підготували техніку, пройшли відповідні тести, психологічний відбір, і лише після висновків спеціально створеної комісії були допущені до несення служби на бойовому чергуванні.

Ритуал заступлення на бойове чергування провів особисто командир зенітного ракетного полку підполковник Ігор Колєснік.

В урочистій обстановці на плацу дивізіону було піднято Бойовий прапор частини та зачитано бойовий наказ. Також командир полку особисто перевірив знання кожним військовослужбовцем своїх функціональних обов'язків та готовність бойової техніки. Після цього весь особовий склад дивізіону зайняв свої місця несення чергування, а ракети ЗРК С-300ПС було переведено у бойове положення.

Дмитро Чалий.
м.Харків.

ПОЛЬОВИЙ ВИХІД

У полях – вогнеборці

У понад сотні курсантів із числа військовослужбовців військової служби за контрактом 1-го навчального центру підготовки та перепідготовки фахівців служби пожежної безпеки Збройних Сил України, що у Харкові, завершився тритижневий польовий вихід. Захід став чи не основним пунктом у їхньому тримісячному навчанні, яке розпочалося ще в липні.

У серпні та на початку вересня курсанти на практиці закріпили теоретичні знання за своїми спеціальностями у розташуванні навчально-тренувального комплексу центру, що у селищі Подворки Харківської області.

– Навчання на техніці та ще й просто неба було необхідним етапом для отримання свідоцтва про проходження підготовки, а, й ІІІ-го класу військового спеціаліста. До останнього, бажаного всіма, рівня кваліфікації вогнеборця зможуть дійти лише ті, хто проявить старанність у полі та продемонструє належні знання, – зазначив командир підрозділу майор Олексій Зимокосов.

Варто сказати, що для проведення занять з тактико-спеціальної підготовки на території навчально-тренувального комплексу були створені всі умови: оновлено матеріальну базу, відремонтовано казарму, перебазовано декілька одиниць колісної спеціальної техніки, автомобільні цистерни різної ємності та гусеничний пожежний танк ГПМ-54.

В останні дні польового вишколу з метою перевірки рівня знань, здобутих курсантами, на полігоні побував начальник навчального центру підполковник Сергій Тарасенко.

– На польових заняттях хлопці відпрацювали необхідні нормативи з умовного гасіння пожежі, навчилися встановлювати спеціальний автомобіль на пожежний гідрант, виконали нормативи з бойового розгортання, а також вивчили інші, не менш складні питання. У навчальних планах викладачів центру було навіть гасіння пожежі, яка виникла на борту літака чи вертольота, – підсумував офіцер.

Повернувшись на зимові квартири до Харкова, курсанти зосередили зусилля на підготовці до випускних іспитів, які вони складатимуть вже цього місяця.

Дмитро Горбунов.
м.Харків.
Фото автора.

7 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ВІЙСЬКОВОЇ РОЗВІДКИ

Зі святом, розвідники!

Своє привітання військовим розвідникам-авіаторам надіслав на адресу редакції газети "Крила України" і командир Старокостянтинівської бригади тактичної авіації ім. Петра Франка військовий льотчик першого класу полковник Сергій Близнюк.

До складу розвідувальної складової очолюваної ним бригади входять розвідувальна авіаційна ескадрилья та Центр обробки розвідувальної інформації.

Історія розвідувальної авіаційної ескадрильї – це славне минуле людей, які стояли біля витоків її створення. Це – служба сотень військовослужбовців, що примножували традиції та славу 48-го гвардійського розвідувального авіаційного полку.

– Розповісти є про що, – йдеться у привітанні. *– Розвідувальна ескадрилья, а спочатку 40-й авіаційний полк швидкісних бомбардувальників, розпочав свій шлях у 1939 році на аеродромі Шаталове. У грудні 1941 року він був реформований в окремий розвідувальний авіаційний полк. За мужність та героїзм, проявлені в боях з фашистськими загарбниками, в 1943 році полку було присвоєно почесне звання "Гвардійський" і реформовано у 48-й окремий гвардійський розвідувальний авіаційний полк. Авіатори полку відзначились в боях за оборону Москви, Сталінграда, в Орловсько-Бєлгородській, Ясько-Кишинівській, Віденській, Будапештській операціях, битвах за Дніпро, за Берлін, у визволенні Праги.*

У буремні роки полк здійснив майже 5 тисяч бойових вильотів, скинув 550 тонн бомб, задокументував площу майже у мільйон чотириста тисяч квадратних метрів, що дорівнює територіям таких країн, як Франція, Англія, Німеччина разом взятих. Воїни 48-го ограп за мужність і героїзм нагороджені 2308 орденами та медалями Радянського Союзу, а також нагородами Англії, Польщі, Болгарії. Шестеро з авіаторів стали Героями Радянського Союзу, а один з них – гвардії капітан О.Рогов, що направив свою палаючу машину в колону ворожих військ, навічно зарахований у списки однієї з ескадрилей полку.

Після війни полк базувався на території Чехословаччини, Німеччини, України. З 1953 року постійним місцем для базування частини став аеродром Коломия.

Саме у цей час полк перенавчився на нову реактивну техніку – літаки Іл-28. Потім були крилаті красені – Як-25, Як-27, Як-28Р, МіГ-25РБ, Су-24МП, Су-24МР, Су-17М4Р. 69 військовослужбовців полку брали участь у війні на афганській землі та нагороджені урядовими нагородами. Пам'ятаємо і 17 екіпажів, що загинули, виконуючи службовий обов'язок в мирний час.

За підсумками 1994 року полк став кращим серед частин Військово-Повітряних Сил України, а за результатами роботи у 2002 році – одним з кращих у ВПС та кращим у 14-му авіаційному корпусі.

– Історія виникнення розвідувальної складової військової частини А2502 розпочалася з формування у травні 2004 року на аеродромі Старокостянтинів 32-ї окремої розвідувальної авіаційної ескадрильї, – пригадує полковник Сергій Близнюк, *– об'єднанням якої з авіаційною бомбардувальною бригадою у жовтні 2005 року було створено авіаційну бомбардувально-розвідувальну бригаду.*

"...Від імені усього особового складу бригади вітаю всіх, хто колись служив та зараз виконує спеціальні завдання розвідки, з їх професійним святом – Днем військової розвідки!

Бажаю Вам незламної волі, миру, здоров'я і довголіття, бадьорості духу та родинної злагоди, радості і добра, звершення всіх Ваших мрій і побажань!"

З повагою і шаною полковник Сергій Близнюк.

14 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ МОБІЛІЗАЦІЙНОГО ПРАЦІВНИКА

Їх мета – обороноздатна Україна

Враховуючи значний внесок в розбудову Збройних Сил України фахівців організаційно-штатної, мобілізаційної роботи, працівників кадрових органів, наказом Міністра оборони України встановлено професійне свято – День мобілізаційного працівника, яке відзначається щороку 14 вересня.

Робота відділення явки та прийому команд військовозобов'язаних. Київщина.

Роботу управління оборонного планування Командування Повітряних Сил ЗС України важко переоцінити. Протягом 2005-2011 років ним було сплановано та забезпечено виконання більш ніж 2 500 організаційних заходів, проведено більше 90 командно-штабних мобілізаційних навчань, 218 спільних штабних мобілізаційних тренувань, на навчальних зборах підготовлено близько 6 000 військовозобов'язаних. Суттєвою допомогою в практичній діяльності кожному ко-

Робота відділення явки та прийому команд військовозобов'язаних. Херсонщина.

мандиру підрозділів ПС є Методичний посібник командиру військової частини з організаційно-штатної роботи та Збірник нормативних документів з питань оборонного планування, розроблені фахівцями управління.

Як зазначив начальник управління оборонного планування – заступник начальника штабу Командування Повітряних Сил ЗС України генерал-майор Олександр Волков, управлінням проведено комплексну роботу щодо створення за принципом оборонної достатності сучасної моделі Повітряних Сил, оптимізації їх складу та чисельності, впровадження системи середньострокового та короткострокового оборонного планування. До того ж, військовослужбовці управління щорічно беруть участь у написанні "Білої книги" та активно обмінюються досвідом щодо реформування Збройних Сил з колегами армій провідних країн світу в рамках заходів міжнародного співробітництва.

– Сьогодні основними завданнями управління оборонного планування є участь у роботі над Державною комплексною програмою реформування та розвитку ЗС України на 2012-2017 роки, розробка Програми реформування та розвитку Повітряних Сил під безпосереднім керівництвом командувача генерал-полковника Сергія Онищенка. У тісній співпраці з керівниками структурних підрозділів штабу та Командування, начальниками родів військ та служб забезпечується виконання організаційних заходів, удосконалюються системи мобілізаційної підготовки, організовуються навчальні збори з військовозобов'язаними та резервістами. Тобто виконується комплекс заходів, спрямованих на підвищення бойової та мобілізаційної готовності військових частин ПС, – зауважив генерал-майор Олександр Волков.

Цього року вперше у Повітряних Силах проводилось командно-штабне мобілізаційне навчання з управліннями повітряних командувань. Це масштабне навчання дало змогу офіцерам отримати досвід у плануванні та управлінні мобілізаційним розгортанням військових частин ПвК. В ході КШМН також були виявлені і проблемні питання. Деякі з них вирішувалися ще під час тренування. Та основні напрямки подальшої роботи визначили, підсумувавши усі зібрані дані.

– Зараз повністю оновлено базу моброзгортання в бригаді тактичної авіації на Хмельниччині, зенітних ракетних частинах на Херсонщині та на Львівщині. Відпрацьовані пропозиції внесення змін до керівних документів, що регламентують мобілізаційну роботу та мобілізаційну підготовку. На даний момент пропозиції розглядаються Генштабом ЗС України, – розповідає заступник начальника управління оборонного планування полковник Сергій Потоцький.

Напередодні професійного свята необхідно також згадати і перші роки незалежності, коли з об'єднань, з'єднань та військових частин Радянської армії, що дислокувались на території України та мали різне підпорядкування, створювались Збройні Сили України, а на Батьківщину поверталися тисячі офіцерів та прапорщиків, які проходили службу від Західної групи військ до Далекого Сходу. І кожного військовослужбовця потрібно було забезпечити місцем служби та відповідно посадою в новоствореній українській армії.

В цей період великий обсяг роботи зі створення та формування нових організаційних структур, визначення їх складу та чисельності було виконано фахівцями Головного організаційно-мобілізаційного управління Генштабу ЗС України та видів Збройних Сил.

Офіцери організаційно-мобілізаційного управління штабу Військово-Повітряних Сил України під керівництвом генерал-майора Володимира Мазура та генерал-майора Володимира Артюха, які послідовно очолювали управління протягом 1992-2004 років, забезпечили виконан-

Ветеран управління Анатолій Васильович Лук'янець із співслужбовцями.

ня заходів щодо створення виду військ, розробили план заходів мобілізаційного розгортання, мобілізаційної підготовки та комплектування особовим складом.

У грудні 2004 року на базі організаційно-мобілізаційного управління штабу ВПС створене управління оборонного планування штабу Повітряних Сил ЗС України. Першим начальником управління призначено генерал-майора Олександра Харитонова. В цей час до складу Повітряних Сил були прийняті військові частини ВПС та Військ ППО України, розроблена Програма розвитку ПС на 2006-2011 роки, та впроваджена військова служба в резерві. З 2007 року, коли управління очолив полковник Микола Іванчук, здійснювались заходи подальшого розвитку виду, удосконалення оргштатних структур військових частин, бази мобілізаційного розгортання, системи мобілізаційної підготовки.

З лютого 2010 року управління очолює генерал-майор Олександр Волков. Структурними підрозділами управління успішно керують полковники Володимир Сазонов, Олег Погорєлов, Дмитро Кошик, Олег Білоус, підполковник Олег Радченко. В управліннях ПвК виконують завдання відділи оборонного планування на чолі з полковниками Іваном Зіньком, Миколою Голіком, Ростиславом Головачем.

Всі фахівці оборонного планування ПС об'єднує високий професіоналізм та відданість справі. А взірцем для них є полковник у відставці Анатолій Лук'янець, який вже 70 років перебуває в строю та у свої 85 років є прикладом служіння Батьківщині, вчить нове покоління офіцерів професійному ставленню до виконання військового обов'язку.

В цей день побажаємо всім фахівцям організаційно-штатної та мобілізаційної роботи високих професійних звершень, родинного благополуччя, успішного виконання покладених на них завдань, а головне – щоб мобілізаційні плани використовувались тільки під час навчань.

Олександр Олехнович.
"Крила України".

МОЛОДЕ ПОПОВНЕННЯ

Кодекс офіцера – справа честі

Як клятва Гіппократа у лікарів, так і Присяга у військових у всі віки та у всіх народів вважалася священною, такою, якій не зраджують навіть у найважчі моменти життя. Але у професійних військових, точніше – тих із них, хто встав на нелегкий офіцерський шлях, є дві таких клятви. Першу вони складають невдовзі після того, як одягають солдатський чи курсантський однострій. Це – Військова присяга на вірність своєму народові. А друга – Кодекс честі офіцера, що регламентує його стосунки із суспільством, службову та громадську діяльність. По суті – це зведення морально-етичних норм, що виражають світогляд та цінності офіцера. Тут – і військові традиції, і те, як повинен діяти офіцер за тих чи інших життєвих обставин. Мало жити просто за Статутом. Треба жити й за Кодексом честі офіцера, аби не зганьбити це високе звання й призначення.

Молоді офіцери, які після закінчення вищих військових навчальних закладів Збройних Сил України приходять до військ, урочисто приймають Кодекс честі офіцера Збройних Сил України, клянуться дотримуватися його положень за будь-яких обставин. За великим рахунком, це – продовження даної ними чотири-п'ять років тому клятви – Військової присяги. Такий захід не є формальністю. Урочисте прийняття Кодексу честі має стимулювати молодого офіцера до сумлінної служби, додавати йому впевненості у собі та усвідомлення своєї значущості як офіцера, командира, а також – і відповідальності за підлеглих та доручену справу.

Цього літа до військових частин Повітряних Сил Збройних Сил України прийшло понад 230 лейтенантів-випускників ВВНЗ. І всі вони в урочистій обстановці прийняли Кодекс честі. Серед них – офіцер відділення виховної роботи окремої бази забезпечення штабу Командування Повітряних Сил Збройних Сил України, якою командує полковник Олександр Онищук, лейтенант Аліна Максименко. Ця молода жінка – представник офіцерської родини. Офіцери – батьки Аліни, полковник Василь Максименко та старший лейтенант Людмила Максименко, і вони служать у Повітряних Силах, отож до цього виду Збройних Сил дівчина пішла стопами батьків. Днями вона, одна з понад 230 лейтенантів, які після закінчення ВВНЗ потрапили також до Повітряних Сил, урочисто перед строєм офіцерів частини прочитала, мов клятву, слова Кодексу офіцерів Збройних Сил України.

– Кодекс офіцера, на моє переконання, це – справа честі для кожного представника офіцерського корпусу, – впевнена лейтенант Аліна Максименко.

Олексій Тригуб.
Фото Олександра Олехновича.

Півстоліття життя на вівтар культури

Днями трудовий колектив 9-го гарнізонного Будинку офіцерів, що знаходиться у Харкові, урочисто проводив на заслужений відпочинок завідувача бібліотеки – заслуженого працівника культури Ніну Бочкову. Понад 50 років свого життя ця жінка присвятила культурному та духовному вихованню військовослужбовців та членів їхніх сімей.

Аби сказати щирі слова подяки Ніні Володимирівні, до військової установи завітали колеги, з якими вона працювала ці півстоліття. Від їх імені ветерана праці Ніну Бочкову привітав начальник ГБО майор Володимир Росляк.

– На вашу самовіддану роботу рівнялося не одне покоління нашого закладу культури. Ви – головний хранитель історії Будинку офіцерів і свідок різних етапів розвитку колективу. Скажу чесно і без перебільшення: нам буде не вистачати вашої незгасимої енергії, старанності у виконанні завдань та інтелігентності, притаманної творчим людям. Бажаю всього найкращого та дякую за все, – сказав офіцер.

До теплих привітань приєдналися й голова профсоюзного комітету будинку офіцерів Олег Шевченко, головний бухгалтер установи Ольга Толстих, а також багато інших цивільних працівників ГБО.

– Секрет мого трудового довголіття полягає в тому, що я завжди намагалася бути поруч із колегами, не ділила фронт робіт на "свій" та "чужий". Робити добро і не тримати образу в серці – ось мої основні життєві принципи. Дякую за таку увагу і кажу лише "До побачення", – на прощання посміхнулася Ніна Володимирівна.

На завершення, після привітань та вручення подарунків, усі сфотографувалися на фоні фасаду 9-го Гарнізонного будинку офіцерів, аби закарбувати у пам'яті цей особливий день.

Дмитро Горбунов
м. Харків.
Фото автора.

ПРОКУРАТУРА ПОВІДОМЛЯЄ

Змінюються тенденції та характеристики злочинності

У поточному році у порівнянні з 2010, а тим більше 2009 роком, тенденції та основні характеристики злочинності у Вінницькому гарнізоні суттєво змінились. Відповідно змінюються стиль та методи роботи правоохоронного органу.

Упродовж останніх років прокуратурою більше уваги зверталося на виявлення найбільш резонансних порушень. Саме тому у 2010 році, в порівнянні з 2009, на 64,3% збільшилася кількість виявлених тяжких злочинів. Так, якщо в 2009 році кількість таких злочинів становила 5, в 2010 році – 14, то в І-му півріччі 2011 року вже зареєстровано 6. Натомість, позитивною тенденцією є зменшення на 30,8% кількості легких злочинів, яких в 2010 році було вчинено 9, а в 2009 році – 13. Щорічно прокуратура Вінницького гарнізону виявляла по 9 злочинів середньої тяжкості.

В 2010 році стан злочинності серед військовослужбовців залишився на тому ж рівні, який був у 2009 році, – 23 злочини. У І-му півріччі поточного року було скоєно 15 злочинів. Однак на 8,3% (12 у 2010 році проти 11 у 2009 році) зросла кількість злочинів, вчинених офіцерами, на 27,3% (11 у 2010 році проти 8 у 2009 році) зросла кількість злочинів, вчинених військовослужбовцями військової служби за контрактом, в тому числі і прапорщиками. При цьому позитивна тенденція до спаду злочинності спостерігається серед строковиків. Зокрема, військовослужбовцями даної категорії в 2010 році не вчинено жодного злочину, а в 2009 – 4. Слід відмітити позитивну роботу командування військових частин щодо профілактики злочинів, пов'язаних з порушенням статутних правил взаємовідносин між військовослужбовцями, що упередило вчинення таких злочинів в 2010 році.

Значно зросла злочинність серед працівників ЗС України. В 2010 році працівники ЗС України скоїли 8 злочинів, що на 62,5% більше від цього показника в 2009 році (3). Основна частина злочинів, вчинених працівниками, є ті, що тривають вже протягом декількох років.

Так, О.А. Андрійчук, яка постійно обіймала в Будинкоуправлінні №1 КЕВ м. Вінниці посаду головного бухгалтера-касира, діючи з корисливих мотивів та з метою особистого збагачення, в 2009 – 2010 роках привласнила грошові кошти Будинкоуправління №1 КЕВ м. Вінниці на загальну суму близько 10 тис. грн.

Слід відмітити, що упродовж 2009 – 2010 років, як і в поточному, не зареєстровано злочинів, пов'язаних із застосуванням вогнепальної зброї.

У 2010 році військовою прокуратурою Вінницького гарнізону не зареєстровано жодного злочину проти безпеки руху, в той час як в 2009 був 1 злочин. Не зареєстровано в 2010 році жодного злочину проти авторитету правоохоронних органів та в сфері оплати праці, а в 2009 році було зареєстровано по 2 таких злочини.

Крім цього, у 2010 році, як і в 2009, не зареєстровано жодного злочину, пов'язаного з охороною довкілля. Проте причиною цього, швидше за все, є те, що даному питанню приділялось в ці роки недостатньо уваги. Тому робота в даному напрямку активізується.

Натомість відмічається ріст злочинності в сфері економіки та з ознаками корупції. Так, в 2010 році зареєстровано на 75% більше злочинів у сфері економіки ніж в попередній рік (4 – у 2010 році, 1 – у 2009 році), на 66% збільшилось злочинів з ознаками корупції (3 – у 2010 році, 1 – у 2009 році).

В 2010 році обліковано на 84,6% більше злочинів у сфері службової діяльності (13 – у 2010 році, 2 – у 2009 році), на 25% збільшилась кількість злочинів проти власності (8 – у 2010 році, 6 – у 2009 році), в той час як на 66,7% зменшилася кількість злочинів проти встановленого порядку несення військової служби (6 – у 2009 році, 2 – у 2010 році). Внаслідок збільшення упродовж 2010 року питомої ваги економічних злочинів цього року під час проведення планових перевірок увага звертається саме на виявлення фактів розкрадання бюджетних коштів та державного майна.

На відміну від 2009 року, у 2010 році прокуратурою гарнізону зареєстровано вдвічі більше злочинів про хабарництво. Характерно, що незважаючи на виявлення в липні 2010 року факту отримання хабара військовослужбовцем військової частини А1231 (інформація про це була доведена до всіх командирів частин гарнізону), в серпні 2010 року за аналогічних обставин було затримано при отриманні хабара військовослужбовця військової частини А0707. Цей військовослужбовець, зловживаючи службовим становищем, надав дозвіл підлеглому військовослужбовцю військової служби за контрактом вибути на підробіток до Російської Федерації, а сам натомість протягом 5 місяців покривав його відсутність на службі.

Залишилися на тому ж рівні прояви нестатутних взаємовідносин між військовослужбовцями. В 2010 році, так як і в 2009 році, обліковано по 1 такому злочину. Проте, якщо в 2009 році прояви нестатутних взаємовідносин стосувалися виключно військовослужбовців строкової служби, то в 2010 році такий злочин скоїв офіцер. Командира роти, який з особливою зухвалістю застосовував насильство до своїх підлеглих – військовослужбовців строкової служби, завдавши при цьому їм фізичний біль та принизивши гідність. Слід зауважити, що випадки проявів нестатутних взаємовідносин як і в 2009 році, так і в 2010 році мали місце у військовій частині А1119, що говорить про недостатню роботу з боку командування частини, спрямовану на протидію проявам таких ганебних вчинків.

Проаналізувавши причини та умови, які сприяли скоєнню злочинів і були встановлені в ході провадження досудового слідства по кримінальних справах, слід зазначити, що в основному такими причинами є неналежне ставлення до виконання службових обов'язків безпосередніх командирів та начальників особи, що вчинила злочин. У більшості випадків свої контролюючі функції вони виконують формально. Не вникають в суть справ, при виявленні порушень відповідним чином на них не реагують, тим самим призводячи до виникнення у потенційних злочинців відчуття вседозволеності та безкарності. Крім того, не здійснюється належне вивчення морально-ділових якостей військовослужбовців, не проводиться на достатньому рівні профілактика порушень, виховна робота з військовослужбовцями, які схильні до вживання спиртних напоїв та вчинення протиправних дій.

Зважаючи на зростання рівня злочинності, особливо в сфері економіки та з ознаками корупції, у 2011 році робота прокуратури Вінницького гарнізону спрямовується, в першу чергу, на виявлення і розкриття таких злочинів, збереження державного військового майна і використання бюджетних коштів, забезпечення конституційних прав і свобод громадян, збереження життя і здоров'я військовослужбовців, на виявлення та попередження проявів нестатутних взаємовідносин між військовослужбовцями, а також на профілактику вказаних злочинів.

Сергій Морозюк.
Помічник військового прокурора Вінницького гарнізону.

У світі радіоперешкод

Що являє собою сьогодні служба радіоелектронної боротьби Повітряних Сил? Що має на озброєнні і як виконує свої завдання? Із проханням відповісти на ці та інші запитання ми звернулися до начальника служби РЕБ відділу оперативного (бойового) забезпечення штабу Командування Повітряних Сил Збройних Сил України полковника Олександра Гуменного.

– Олександре Анатолійовичу, розкажіть, будь ласка, який шлях пройшли війська РЕБ ВПС, а згодом – Повітряних Сил ЗС України з моменту свого формування на базі служби РЕБ штабу 24-ої ПА РВГК?

– Управління розвідки радіоелектронної боротьби було сформовано у 1991 році. А 12 вересня 1992 року директивою начальника Головного штабу Збройних Сил України на його базі було створено управління РЕБ. Фактично одночасно, на базі служби РЕБ 24-ої Повітряної армії Резерву Верховного Головнокомандування було сформовано службу радіоелектронної боротьби ВПС України. В підпорядкуванні служби на той час знаходилось 5 авіаційних частин РЕБ, 9 наземних частин та підрозділів РЕБ, які дислокувались на території України.

Особливо потужною була авіаційна складова радіоелектронної боротьби, яка включала окремий авіаційний полк РЕБ, 4 окремі вертолітні ескадрильї РЕБ. Наземна ж складова включала 2 окремих батальйони та 2 окремі роти РЕБ, а також 5 підрозділів радіотехнічного контролю.

– Скажіть, а як на частини РЕБ вплинула оптимізація структури ЗС України? Що ми маємо у їх складі сьогодні?

– У ході виконання організаційно-штатних змін, які здійснювались в 1992-2004 роках, військові частини та підрозділи РЕБ було приведено до оптимального складу та чисельності для забезпечення виконання завдань, які стояли перед ВПС України.

У 2004 році при створенні нового виду Збройних Сил, Повітряних Сил Збройних Сил України, на базі служби РЕБ ВПС було сформовано службу РЕБ Повітряних Сил Збройних Сил України у складі відділу оперативного (бойового) забезпечення військ. Після створення Повітряних Сил Збройних Сил України розпочався новий етап реформування та розвитку частин та підрозділів РЕБ.

Протягом 2005-2006 років було проведено подальшу оптимізацію, а саме – розроблено та введено в дію типові структури та штати окремих батальйонів РЕБ. Реалізація зазначених заходів дозволила мати типову організаційно-штатну структуру, яка в повній мірі відповідає завданням військових частин РЕБ Повітряних Сил та дозволяє в подальшому переозброїти їх на сучасні комплекси радіоелектронного подавлення.

Сили та засоби радіоелектронної боротьби Повітряних Сил Збройних Сил України це сьогодні окремі батальйони радіоелектронної боротьби, вузол комплексного технічного контролю, вертолітна ланка РЕБ. Крім того, літаки тактичної та транспортної авіації обладнано бортовими активними та пасивними засобами радіоелектронної боротьби.

– А який в середньому вік озброєння РЕБ? Наскільки воно потребує модернізації чи заміни? Чи є у Повітряних Силах, як, припустимо, у Сухопутних військах, новітня апаратура РЕБ українського виробництва?

– На озброєнні частин та підрозділів радіоелектронної боротьби знаходиться техніка, термін експлуатації якої, в основному, складає понад 20 років. Запас ресурсу дозволяє продовжувати експлуатацію зазначеної техніки.

Враховуючи швидкий розвиток сучасних засобів зв'язку та управління військами і високоточної зброї провідних у військовому відношенні країн світу, необхідно проводити модернізацію зразків техніки та заміну її на новітні зразки. Перспектива переозброєння військових частин РЕБ цілком реальна. У 2009 році було прийнято на озброєння Збройних Сил України комплекс перешкод лініям управління УКХ-радіозв'язку авіації, і лише фінансова криза не дозволила розпочати закупівлю та переозброєння військових частин РЕБ Повітряних Сил, яке мало стартувати у 2010 році. На жаль, фінансові проблеми не дозволяють закінчити в цьому році проведення державних випробувань комплексу оптико-електронних перешкод. Крім цього, планується розробити та провести ще декілька дослідно-конструкторських робіт з метою створення новітніх засобів РЕБ, які будуть відповідати сучасним вимогам. Будемо сподіватись, що покращання фінансового стану в державі та Збройних Силах України зокрема дозволить реалізувати зазначені плани.

– Чи використовується РЕБ у великих навчаннях останніх років? Зокрема, чи беруть фахівці РЕБ ПС ЗС України цього року участь у комплексі навчань "Адекватне реагування-2011"?

– Незважаючи на всі існуючі труднощі та проблеми, військові частини та підрозділи РЕБ укомплектовані підготовленими фахівцями, які утримують наявні засоби РЕБ у працездатному стані, що дозволяє виконувати завдання, які стоять перед ними.

Військові частини РЕБ мають певний досвід участі у навчаннях з практичним застосуванням сил та засобів РЕБ. Зокрема, 2 окремих батальйони РЕБ у 2007 році залучались до участі в командно-штабних навчаннях з оперативного забезпечення та логістики "Артерія-2007" на полігонах "Чауда" та "Новомосковський". На цих навчаннях виконувались завдання щодо створення перешкод бортовим радіолокаційним станціям та засобам авіаційного УКХ-радіозв'язку управління авіацією.

Цього року під час комплексу навчань "Адекватне реагування-2011" у військових частинах РЕБ проводитимуться тактико-спеціальні навчання у пунктах постійної дислокації на єдиному оперативно-тактичному фоні. Основна спрямованість роботи служби РЕБ Повітряних Сил у ході підготовки та проведення комплексу навчань "Адекватне реагування-2011" – це контроль радіоелектронного захисту засобів РЕБ та дотримання заходів забезпечення електромагнітної сумісності радіоелектронних засобів у створеному угрупованні військ на полігоні "Чауда".

– Ну, і декілька слів з нагоди свята...

– Напередодні 20-ої річниці з дня формування органів управління та військових частин РЕБ хочу назвати наших ветеранів, які своєю наполегливою працею внесли значний вклад у підготовку та розвиток органів військового управління та військових частин РЕБ. Це – начальники служб РЕБ: полковники Микола Гринь, Віталій Нікітюк та Петро Роненко, командири військових частин полковник Валерій Шеліванов, підполковники Андрій Яценко, Олександр Антипов, Юрій Гончаренко та Анатолій Сикало.

Користуючись нагодою, щиро вітаю військовослужбовців, працівників, які проходять службу в органах управління та військових частинах, підрозділах РЕБ та ветеранів служби з Днем фахівця радіоелектронної боротьби Збройних Сил України.

Незважаючи на досить невелику офіційну історію радіоелектронної боротьби у Збройних Силах України, справжній вік якої сягає більше століття, вона має багато вікових традицій. За роки незалежності України органи управління та військові частини РЕБ пройшли складний шлях реформування та розвитку, а історія налічує чимало яскравих прикладів зразкового виконання фахівцями РЕБ поставлених завдань.

Особовий склад, який сьогодні проходить службу в органах управління, військових частинах РЕБ, установах та закладах, гідно продовжує славні традиції попередніх поколінь фахівців радіоелектронної боротьби як в ході заходів оперативної (бойової) підготовки, так і під час повсякденної діяльності.

Висловлюю впевненість, що їх високий професіоналізм, старанність, відповідальність та сумлінне виконання службових обов'язків будуть і в подальшому служити зміцненню обороноздатності України та її Збройних Сил, підвищенню авторитету нашої країни на міжнародній арені, подальшому розвитку радіоелектронної боротьби.

Дорогі бойові друзі! Бажаю усім вам міцного здоров'я на довгі роки, невичерпної життєвої енергії та оптимізму, злагоди і добробуту, щасливої долі та достатку, здійснення заповітних мрій та сподівань! Нехай ваша праця і надалі сприяє подальшому підняттю престижу радіоелектронної боротьби у Повітряних Силах Збройних Силах України.

Спілкувався Олексій Тригуб.

РЕБ: випробування Іраком

У Сухопутних військах апаратура радіоелектронної боротьби, звичайно, відрізняється від тієї, що є на озброєнні у Повітряних Силах, адже має дещо інше призначення. Втім, і модернізувати її, а також – виготовляти новітні зразки виявилося не так складно та коштовно. Частина цього озброєння РЕБ пройшла перевірку в Іраку.

У перші місяці перебування в Іраку 7-ої окремої механізованої бригади Сухопутних військ водії та й більшість командирів підрозділів досить скептично ставилися до апаратури радіоелектронної боротьби. Доки не побачили її в дії...

– На озброєнні 5-ої та 6-ої бригад, – згадує командир 307-го окремого батальйону РЕБ 8-го армійського корпусу СВ підполковник Павло Соколов, який відповідав за радіоелектронну боротьбу у розвідвідділі 7-ої бригади, – були закидувані передавачі перешкод РП-377А радянського виробництва. У ході активних бойових дій шостої бригади, фахівці РЕБ зрозуміли, що він потребує модернізації. Спеціалісти Донецького науково-дослідного інституту взялися за цю роботу, і до Іраку я віз 15 комплектів вже модернізованих пристроїв РП-377АМ. Кожен комплект – це 4 ящики. Загалом – половина п'ятитонного контейнера із комплектами поромом з Миколаєва відпливли до Іраку.

У перші дні застосування цих приладів капітан Соколов зіткнувся з проблемою. Під час пробного виїзду колони з бази було увімкнуто радіоподавлення, і водночас "ребівці" подавили власний зв'язок у колоні. Сталося так, що у темну пору доби, опинившись без зв'язку, колона розділилася. Тож прийняли рішення вмикати її лише на найбільш небезпечних ділянках шляху.

Протягом перших тижнів перебування в Іраку Павло Соколов особисто розробив систему бойового застосування закидуваних передавачів перешкод та налагодив її у повному обсязі. Скептики не сприйняли її всерйоз, та згодом, коли після проходження колон бачили підриви фугасів, зрозуміли: якби не РЕБ, вибухи б лунали під їхніми ж машинами... Як результат – за 8 місяців – жодного підриву.

– За ці 8 місяців, – продовжує розповідь Павло Володимирович, – в Іраку було знайдено та знешкоджено понад 7 тисяч мін. 50 із них – у зоні відповідальності українсько-польської дивізії. Мабуть, ще більше не було знайдено або підірвалося після проходження колон.

Олексій Береговий. м. Бердичів.

Всі зенітники –

Близько 700 військовослужбовців зенітних ракетних військ повітряних сил, понад 200 одиниць зенітної ракетної та іншої військової техніки буде зосереджено у Криму для проведення бойових стрільб в рамках комплексу навчань "Адекватне реагування – 2011"

Ось і розпочався дослідницький командно-штабний комплекс навчань з органами військового управління та військами "Адекватне реагування – 2011". По великих просторах нашої держави триває передислокація військ – на полігони ідуть колони і ешелони з бойовою технікою. Там воїни підтвердять свою боєздатність і доведуть, що за двадцять років незалежності України її є кому обороняти і захищати.

Минулого тижня на полігон "Чауда" Державного науково-випробувального центру ЗС України (АР Крим) для підготовки до

тактичних навчань з бойовою стрільбою прибули перші підрозділи зенітних ракетних частин Повітряних Сил ЗС України з Київщини, Львівщини та Криму. Загальне керівництво заходами здійснював начальник зенітних ракетних військ Командування ПС ЗС України полковник Дмитро Карпенко.

На станції "Айвазовська", у Криму, протягом двох днів тривало розвантаження зенітних ракетних комплексів Бук-М1, С-300ПС та іншої техніки. Усі підрозділи вправно впоралися з розвантаженням своєї техніки. Зокрема, ЗРК Бук-М1 розвантажували військовослужбовці під керівництвом підполковника Сергія Поповича, командира одного з зенітних ракетних дивізіонів. А сам підполковник Сергій Попович безпосередньо керував діями механіків-водіїв під час виїзду самохідної техніки з залізничної платформи. Вже після огляду та підготовки машин, формування окремих колон зенітні ракетні комплекси своїм ходом виконали багатокілометрові марші на військовий полігон.

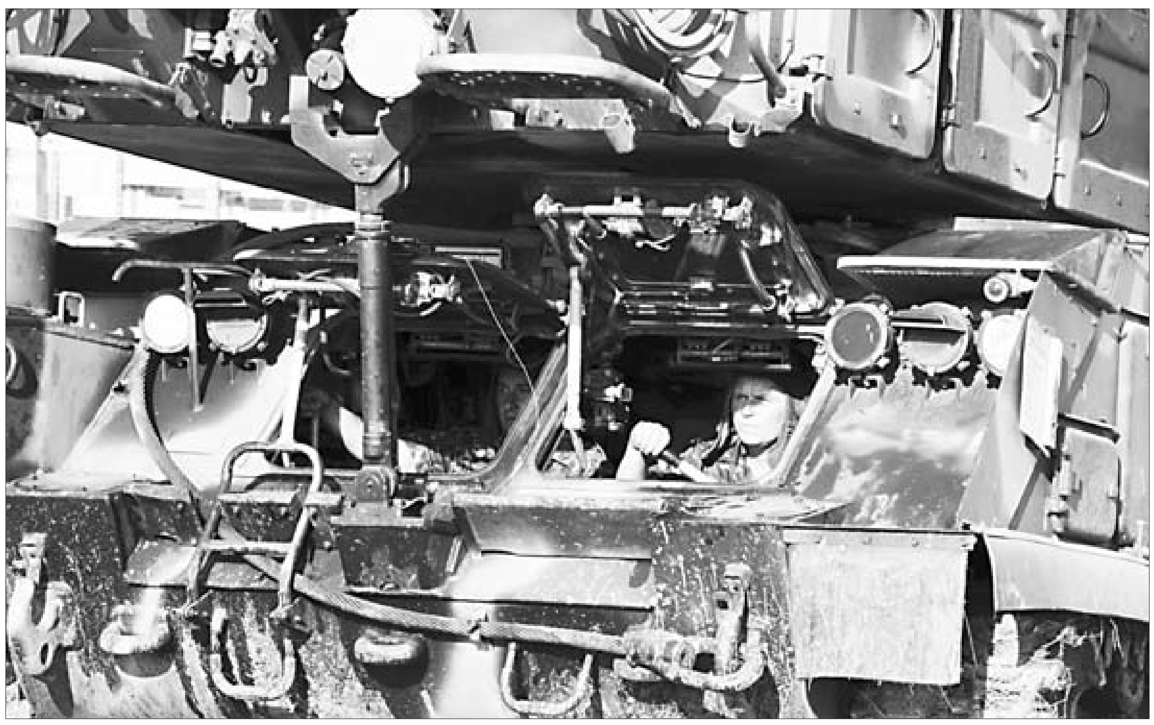
Напередодні до місця призначення прибули понад 250 військовослужбовців-зенітників під керівництвом командирів зенітних ракетних частин полковників Володимира Доброскока, Віктора Никонця та Сергія Бутримовича. Основний кістяк зенітників складають досвідчені офіцери і контрактники. Але є і строковики. Крім того, прибуло понад 30 військовослужбовців-жінок. Вони приступили до виконання своїх обов'язків за військовими посадами на рівні із чоловіками. Це оператори, планшетисти, радіотелеграфісти та інші.

У військовому містечку, що собою представляє десяток будівель, розташованих у степу, силами відповідних служб зенітного ракетного полку, яким командує полковник Віталій Павлюченко, створені усі необхідні побутові і санітарні умови для проживання військовослужбовців, завезено питну воду.

Значне навантаження в цей період і на їдальню "Артек-Союзу", яку вже майже п'ять років очолює ветеран частини Анатолій Алєксєєнко. Завдяки його старанням організовано якісне харчування. Запашні, свіжі булочки та пиріжки власного приготування приємно дивують новоприбулих військовослужбовців.

Сам підполковник запасу Анатолій Алєксєєнко, колишній командир бойового дивізіону, говорить, що ніколи не уявляв себе в цій сфері. Але ж рідна частина не відпускає. Багато сил і років він віддав Чауді. Ось тому й залишається тут, продовжує допомагати воїнам не тільки у харчуванні, а й мудрою порадою.

– За часи Союзу ми харчувалися набагато простіше, – пригадує Анатолій Анатолійович. – У меню обов'язково була "знаменита" перлова каша, салат із помідорів, борщ на м'ясному бульйоні та інше. А бойова підготовка завжди була на висоті. Стріляли двічі на рік. 15 років тому у липні наш підрозділ на полігоні Чауда успішно провів перші в Україні бойові пуски ракет з зенітних ракетних комплексів ЗРК С-300 по безпілотному літаку-розвіднику ВР-3 "Рейс". Можете уявити собі: йшов п'ятий рік незалежності, офіцери мали таку велику перерву в бойових стрільбах. І тут – такий фурор!

Але ж не хлібом єдиним! Сьогодні створені якісні умови для культурно-виховної та просвітницької роботи, організації дозвілля. Встановлений пересувний кіно-, відеосалон, із сучасним комп'ютерним обладнанням, супутниковим зв'язком. Увечері транслюються радіопередачі, грає сучасна музика тощо. А перед бойовими пусками військовослужбовців і грізні комплекси окропляє святою водою отець Богдан, настоятель Храму Миколи Чудотворця. І це увійшло вже в традицію.

Опікується усіма цими важливими потребами людей, які фактично місяць перебуватимуть у віддаленому гарнізоні, завжди привітний і не байдужий до проблем військовиків заступник командира частини з виховної роботи підполковник Олександр Логінов.

Задоволений підготовкою до тактичних навчань і начальник зенітних ракетних військ Командування ПС ЗС України полковник Дмитро Карпенко. У короткій і по-військовому насиченій цифрами бесіді він зупинився на головному – на безпеці:

– Напередодні заїзду військ на полігон "Чауда" під моїм керівництвом завершено збори з більш ніж двома десятками технічних і старших технічних керівників з проведення стрільб. Деякі з них мають по 40 бойових пусків, це справжні професіонали. Тому я впевнений, що вони не тільки якісно підготують війська, але й забезпечать високу безпеку застосування зброї.

Цього року ми стріляємо не тільки на техніці, яка здійснює охорону повітряного простору безпосередньо у Криму, але залучаємо і зенітний ракетний комплекс, який минулого року пройшов ремонт на одному з вітчизняних підприємств. Тому перед нами стоїть важливе завдання – відстріляти цей комплекс і переконатися в якості проведеного ремонту,– зазначив начальник зенітних ракетних військ Командування ПС ЗС України полковник Дмитро Карпенко.

у Крим!

Тож поки проходить планова підготовка особового складу, техніки і позицій. А вже наприкінці тижня пройдуть і перші імітовані пуски ракет, які дозволять “в полі” перевірити практичну готовність розрахунків до бойових застосувань.

– Сплановано виконати низку практичних вправ протиповітряного бою. До цього буде залучено кожний бойовий розрахунок. Буде і відбиття ударів авіації, і імітовані пуски ракет. Повітряна обстановка, яка буде створена авіацією Повітряних Сил, буде настільки щільною, що перевищить вогневі можливості дивізіонів. А додати до цього і спеціально створені інтенсивні радіолокаційні перешкоди. Як свідчить досвід сучасних війн, протиповітряна оборона здійснюється саме в таких складних умовах. А значить, це навчання добре підготує зенітників до захисту нашого мирного неба, – зазначив полковник Карпенко. – На черзі прибуття військовослужбовців з Хмельниччини, Херсонщини та інших регіонів. Слід зазначити, що на полігоні буде зосереджено близько 20 підрозділів зенітних ракетних частин з різних регіонів України з загальною чисельністю військовослужбовців понад 700 чоловік та понад 200 одиниць техніки. Планується відстріляти близько 30 зенітних керованих ракет. Ракети пройшли відповідні перевірки, обладнані системами самоліквідації. Всі необхідні заходи для забезпечення безпеки виконуються у повному обсязі.

Науку не зупинити! Або про роль ДНВЦ у ВПК держави

А директор Державного науково-випробувального центру Збройних Сил України, Герой України, генерал-майор запасу Юрій Тішков констатує, що полігон не тільки добре підготовлений до проведення стрільб. Цього року було виділено значні кошти для проведення навчань:

– Центр живе підготовкою до навчань. Я акцентую увагу на тому, що незважаючи на усі сучасні негаразди, достатньо багато виділено грошових коштів для підготовки, як ніколи за усі 20 років незалежності. Ви бачите, як ідуть ешелони, бачите перебазування. У нас на полігоні буде відпрацьована протиповітряна оборона по різних цілях, у тому числі на малій висоті, й усіма комплексами, які стоять на озброєнні, буде відпрацьоване перехоплення і ураження повітряних цілей. І це лише один з елементів загальних навчань “Адекватне реагування”, яке проводиться на всій території України. А це можливо лише тут, в Криму. Адже сам науково-випробувальний полігон “Чауда” – унікальний і єдиний полігон в Україні, який дозволяє проводити бойові стрільби зенітних ракетних військ.

– Разом з тим, у нас тривають випробування з модернізації цих та інших видів озброєння. Я хочу сказати песимістам, що науку не зупинити. Яскравим напрямком є створення вертольота українського виробництва. У серпні на Запоріжжі у присутності Прем’єр-міністра України Миколи Азарова презентували вертоліт Мі-8МСБ – модернізовану версію вертольота Мі-8Т, створений Конотопським АРЗ “АВІАКОН” спільно із ВАТ “МоторСіч”. У його створенні задіяні також інші вітчизняні підприємства. Це – і робочі місця, і поповнення бюджету. Двигуни створені у Запоріжжі, аналогів їм немає. Встановлюється нове обладнання. У результаті – отримані зовсім інші характеристики літального апарата, які перевершують світові зразки. Це глибока модернізація. Є усі передумови, що ми їх завершимо, вони підуть в серію, на продаж і таке інше. А це знову поповнення бюджету і розвиток держави.

Цього тижня у нас відбудеться наукова конференція з вітчизняними розробниками і вченими щодо створення модернізованої техніки. Розмова буде вестися про весь спектр техніки. І якщо б ви почули – там настільки дивовижні речі. Наскільки розумний у нас народ... Щоб уявити масштаби цього наукового заходу, скажу лише одне. Десять років назад, коли проводилася перша конференція, було десять учасників, а сьогодні заявлено – понад 250!

Отже, центр живе, центр потрібен, і результатом нашої роботи є розвиток промисловості України. Ми якісно проводимо випробування, якісно даємо оцінку, відшуковуємо недоліки – машина стає краще. А отже, зростає її ринкова вартість. А це усе – копійка до копійки в державний бюджет. Тому ми – не споживачі, а виробники державного потенціалу.

Увага! Військова техніка на дорогах!

Безпеку дорожнього руху під час пересування військ до державних полігонів “Опук” і “Чауда” кваліфіковано забезпечують фахівці Феодосійського зонального відділення військової служби правопорядку, де командиром полковник Володимир Козенцов.

З початку серпня по сьогодні група військової інспекції безпеки дорожнього руху цього відділення під керівництвом майора Андрія Лободи успішно супроводила до пункту призначення понад 250 одиниць військової техніки у складі майже 30-ти колон. Кримськими серпантинами, дорогами та бездоріжжям автомобілі ВІБДР безпосередньо з колонами подолали майже 3800 кілометрів, а загальний маршрут для забезпечення безпеки руху сягнув аж 5700 кілометрів.

Основним результатом своєї діяльності Андрій Лобода вважає безпечну, безперешкодну, а головне без дорожньо-транспортних пригод передислокацію військової техніки до місць свого призначення. Вже понад 5 років подібний результат досягається спільними зусиллями, копіткою роботою у будь-яку пору року і час доби усіх фахівців ВІБДР, серед яких капітан Дмитро Іванов, старший прапорщик Олександр Білошниченко та інші досвідчені та висококопрофесійні військовослужбовці.

В небі, на морі і на землі

Зауважу, що крім зенітних ракетних підрозділів Повітряних Сил на полігон передисльоковано і зенітно-ракетні частини Сухопутних військ ЗС України, які виконають стрільби з зенітно-ракетних комплексів “Оса”, зенітно-гарматних ракетних комплексів “Тунгуска”, зенітних установок. Як згадувалось вище, повітряна обстановка буде створюватися авіацією Повітряних Сил. А кораблі ВМС ЗС України виконають завдання з закриття морського району проведення стрільб та деякі інші.

На полігоні “Чауда” у другій половині вересня під час проведення практичної фази масштабних навчань військ “Адекватне реагування - 2011” відбудеться спільне навчання всіх видів Збройних Сил України як на морі, так і в повітрі, і на землі. А в рамках підготовки до проведення в нашій країні “Євро-2012” і з урахуванням покладених на зенітників завдань з протиповітряного прикриття важливих державних об’єктів, не тільки, наприклад, атомних електростанцій, але й спортивних комплексів та стадіонів, важливість і значення якісного проведення цього протиповітряного навчання зростає в рази.

Руслан Семенюк.
АР Крим.
Фото автора.

Початок у №№ 27-35.

Уверенной

Ланкийцы – очень любознательный народ. Они стремятся учиться. И достигают успехов. Ваниарачи, наш переводчик, сейчас работает инженером в Канаде, Ниланта – тоже авиационный инженер в Австралии. Конечно, иногда это раздражало. Бывает, спешишь, чтобы успеть устранить повреждение, а он под рукой спрашивает: "А почему это необходимо делать так, а не так? Почему у тебя получается правильно, а у меня – нет? А давай еще раз проверим…". Но потом и к этому привыкли.

Работы временами бывало много. Приходилось за ночь менять двигатели, устранять повреждения лопастей…

Аэродром Минерия расположен почти в центре острова. Шри-Ланка – не очень большой остров. Расстояние от его южной оконечности до северной составляет немногим более 400 километров. С запада на восток в два раза короче – около 200. Понятно, что мы находились в "прифронтовой зоне". До Джафы, самой дальней точки, для выполнения боевого задания и обратно вертолет летел около получаса. Но следует учесть, что вокруг Минерии – джунгли. Повстанцы знали, насколько для правительственных войск важен этот аэродром, особенно вертолеты Ми-24, которые там базировались. А потому не раз подходили к нему на расстояние немногим более десяти километров. В таком случае время от взлета вертолета и до посадки составляло около 12 минут.

Винтокрылые штурмовики Ми-24 в то время представляли для повстанцев наибольшую опасность. Мало того, что с ними очень трудно было бороться, так летчики подлетали к месту нанесения ударов прямо над пальмами, "брили деревья". Шум, грохот, а откуда прилетит вертолет – неизвестно.

Как правило, разведка целей для ударов осуществлялась израильскими беспилотными самолетами-разведчиками. А потому удары были страшными.

Наиболее памятными стали для первой гарантийной группы два эпизода. Первым было сообщение о том, что сильно поврежденный Ми-24 выполнил вынужденную посадку в районе боевых действий возле города Тринкомалия. Требовалось наше срочное вмешательство. Хотя мы и понимали, что нарушаем условия контракта, но местные специалисты тогда не смогли бы эвакуировать поврежденную машину, и она была бы потеряна для ВВС Шри-Ланки.

Для выявления характера повреждений на место приземления убыл Виктор Иванович Зажирило. Вертолет представлял собой жуткое зрелище. При осмотре в фюзеляже опытный специалист насчитал 72(!) повреждения. Также были перебиты жгуты электропроводки.

Первым делом пришлось защитить Ми-24. Место вынужденной посадки граничило с районом боевых действий. К тому же повстанцы хорошо знали "боевую ценность" вертолета, и решили во что бы то ни стало добить его. По нему сосредоточили минометный огонь. Нужно было обезопасить и поврежденную боевую машину, и тех, кто будет ее ремонтировать. Еще до прибытия ремонтной бригады вокруг Ми-24 возвели две стены из бочек и мешков, наполненных песком. Получился искусственный ров глубиной более 2,5 метров. Потом привезли Виктора Николаевича Лыбаня. Виктор Иванович занялся восстановлением воздушной системы, гидравлики вертолета, его масляной системы, а Виктор Николаевич – поврежденной электропроводки. Пучок проводов с руку толщиной был перебит в нескольких местах. Нужно было восстановить самое необходимое, чтобы вертолет мог перелететь на ближайший аэродром. Мы справились. Взлетели. Перелетели. А потом прибыла основная бригада, и мы быстро восстановили поврежденную машину.

В это же время для устранения повреждений гидросистемы вертолета, который совершил вынужденную посадку в районе городка Тринкомаре, вылетел Петр Николаевич Кондратенко.

О боевых качествах Ми-24 свидетельствует хотя бы такой эпизод. Во время боевого вылета в районе Джафы был подбит вертолет Белл, который пилотировал командующий ВВС Шри-Ланки. Совершили вынужденную посадку, и экипаж стал пробираться сквозь джунгли. Сначала они молчали. Самолетами и вертолетами их начали искать. Потом подняли Ми-24. Российский летчик Славик Мудренов обнаружил потерпевший аварию экипаж в течение 15 минут, взял их на борт и доставил на нашу базу. Сразу же возрос авторитет и машины, и экипажей.

Врезался в память еще один эпизод. Ланкийцы решили бомбить повстанцев с Ми-24. Привезли бомбы-пятисотки, взрыватели. Вот только бомбы наши, советские, а взрыватели – израильские. Не подходят. С помощью переводчика Виктор Иванович Зажирило нарисовал чертеж переходника, и через некоторое время на одной из местных фирм эти переходники были выточены. Все шло нормально, в рабочей обстановке, но когда мы начали раскатывать эти бомбы и снаряжать их, в районе аэродрома все попрятались, куда только могли. На всем аэродроме – только Виктор Иванович и Николай Ильич Горелов. Бомбы подвесили, вертолеты взлетели, успешно выполнили задание. Мы думали, что последует "продолжение истории", но оказалось, что это все. Их комэск и командующий ВВС в один голос заявили, что еще несколько таких авиаударов, и остров уйдет под воду.

18 марта 1997 года в районе Джафы был сбит Ми-24П. Погиб экипаж российских летчиков в составе Владимира Миллера и Владимира Романова. На борту вертолета во время этого боевого вылета было несколько военнослужащих. Нас вежливо опрашивали, а не могло ли так случиться, что вертолет принудили посадить на аэродроме повстанцев…

Общаться с местными приходилось на английском. С нами постоянно работали два прекрасных переводчика – офицеры вооруженных сил Шри-Ланки, выпускники Киевского авиационного института Ваниарачи и Кицелия. До сих пор у нас с ними прекрасные отношения. Кицелия во время учебы женился в Украине и по окончании военной службы приехал жить в Киев. Здесь у него есть квартира. Каждый раз он искренне рад нас видеть. Ваниарачи живет в Канаде. Авиационный инженер.

Языковой подготовке в то время у нас на Украине уделялось мало внимания. Думали, нас везде поймут. С этим связан один из первых курьезов.

Специалисты АВИАКОНа во время "передачи вахты" от первой выездной бригады ко второй. Пятый слева – директор завода А.Н. Енин. Шри-Ланка, сентябрь 1997 года.

Вскоре после прибытия в Шри-Ланку решили мы пойти в ресторан. Сели за столики, а заказать хоть что-нибудь не можем. Никто не может говорить по-английски так, чтобы его поняли официанты. Другой, не менее поучительный эпизод, уже из жизни на аэродроме. Один из наших специалистов по-английски знал только одно слово – "ес". Как-то наблюдаем, как он без переводчика учит местного техника. "Смотри, – разбирает часть вооружения, – ес?", и кивает головой. Ланкиец повторяет. Потом снова доносится утвердительно-радостное "ес"! Значит, техник понял, что от него требуется. Или гневное "не ес", то есть ланкиец неправильно собрал или обслужил установку. Теперь на заводе сделаны соответствующие выводы, и ни один специалист не убывает за пределы Украины, если он не имеет хотя бы элементарных навыков английского языка. На АВИАКОНе есть преподаватель, за этим строго следит сам директор.

Отношения с местными у нас были замечательные. Да и они нас уважали. Группа летчиков и техников, которые проходили переучивание на учебной базе АВИАКОНа, вернулась домой раньше нас, и когда мы прибыли на авиабазу, нас там встретили украинскими мелодиями. Потом мы сыграли с ними в футбол.

Спортивные игры – футбол, волейбол, теннис в спортзале мы играли с военнослужащими базы постоянно после полетов во время дневного отдыха, после 17.00. Только в крикет не научились играть. Правила знали, болели, но играть – не играли.

Дружеские отношения остались и после того, как наша миссия закончилась. Еще несколько раз доводилось бывать на Шри-Ланке. Как только летчики, с которыми мы работали: Банду, Сенека, Капила узнавали об этом, тут же бросали все свои дела и старались хоть бы один вечер посидеть, вспомнить пережитое вместе.

Была ли для нас опасность и насколько мы это ощущали? Каждую неделю у нас был выходной. Во время одного из таких дней отдыха нас возили в музей Палунарву – одну из главных достопримечательностей страны. Как только мы отъехали, произошла диверсия. Было подорвано взрывное устройство. Хотя в тактике ТОТИ особо отмечено, что диверсии и боевые действия не должны принести вред иностранцам, чтобы не спровоцировать иностранного военного вмешательства в конфликт. Возможно, взрыв направлен был против нас. А может, и нет. Ведь взрывы в людных местах – обычная тактика террористов. Но экскурсий по памятным местам больше не было.

Хоть остров Шри-Ланка и небольшой по размерам, немного больше нашей Черниговской области, на море мы были всего два раза. Первый – в Коломбо, столице, когда прилетели, и второй – когда нам предоставили несколько дней на базе отдыха высшего офицерского состава в Гадри уже почти в конце пребывания в стране.

Также несколько раз нам, в виде поощрения за отличную работу, организовывали выезд на озеро. И там нас постоянно охраняли. За автомобилем, на котором мы ехали, следовал грузовик и бронеавтомобиль с солдатами. Как только мы прибывали к месту отдыха, его тут же оцепляли. Потом ловили рыбу, отдыхали под охраной. Это не было предусмотрено контрактом, как и наши работы по восстановлению техники. Мы помогали им, они делали сносной нашу жизнь. И постоянно охраняли, потому что в стране в то время обстановка была очень напряженной. Правда, чувствовалось, что после поставки наших вертолетов правительственные войска начинают побеждать, обстановка стабилизируется. Вскоре благодаря Ми-24 они освободили от повстанцев Джафу – столицу Тигров освобождения Тамил-Илама. По основным дорогам стали свободно ездить автомобили. А потом на остров начали прибывать туристы.

По условиям контракта у нас было предусмотрено "европейское меню". Правда, европейской эту пищу считали только тайские повара. На завтрак – яйца и куриная отбивная, на обед – те же яйца, куриное мясо и суп, вернее вода, в которую бросили горстку риса и немного муки, ну и на ужин, как вы догадываетесь, тоже яйца и куриное мясо.

Долгое время вместе с нами жил Вайт – большой породистый пес, который достался нам в наследство от одного из советников-англичан, уехавшего на родину за несколько дней до нашего прибытия. Нас он воспринял сразу за своих, но на дух не переносил местных жителей и заливался оглушительным лаем, когда кто-то из них приближался к нашему "руму". Ланкийцы знали повадки нашего четвероногого друга, и если кому-то нужно было вызвать одного из нас из комнаты, они становились возле окон и свистели. Когда "европейское меню" нас очень доставало, мясо мы приносили домой Вайту. Он долго смотрел на окорок, аккуратно брал его в рот, скорее из уважения к нам, а не от желания его съесть, и уходил куда-то к деревьям. Скорее всего, там он и оставлял это мясо.

Когда нам надоедало, мы заказывали набор продуктов и готовили сами. Варили борщ, жарили шашлык…

Через одиннадцать месяцев наша миссия закончилась. Представители министерства обороны предлагали нам остаться на повторный срок, даже после отпуска на два месяца. Но все мы твердо решили ехать домой. За свою работу каждый получил грамоты правительства Шри-Ланки, медали…"

Первую гарантийную группу сменила вторая, во главе с Виктором Владимировичем Морозом. За ней – третья, которую возглавлял Василий Васильевич Проценко. Заканчивала четырехлетний срок работы гарантийных групп Конотопского АРЗ в Шри-Ланке группа, которую возглавлял снова П.В. Луценко.

В 1997 году были отремонтированы 2 вертолета Ми-24В, один из которых был потерян в конце 1997 года, второй – в конце 1999.

В 1998 году в феврале был поставлен Ми-24В и потерян в июне.

В 2000 году были поставлены два облегченных ударных вертолета Ми-24В без управляемого ракетного вооружения путем переделки модификации РХ, и в конце года – 3 ударных вертолета Ми-24П.

В средине 2001 года поставлены еще 4 ударных вертолета Ми-24П.

В это время, на рубеже тысячелетий Украина достигла наибольшего спада объема ВВП, и в новом веке он начал постепенно возрастать: в 2000 г. – на 5,8 %, 2001 г. – на 9,1 и в 2002 г. почти на 4 %. Таким образом, за три года произошло увеличение ВВП на 20 %, и он достиг 49 % от уровня 1990 г. (в 1999 году ВВП составлял только 40,8 % от уровня 1990 г.)

ПОСТУПЬЮ

Отремонтированные на АВИАКОНе вертолеты Ми-35 Воздушных сил Алжира.

В 2009 году, по окончании войны, на Конотопский АРЗ была направлена телеграмма правительства страны с выражением глубокой благодарности коллективу за помощь, оказанную в ведении боевых действий. А во время визита Президента Шри-Ланки в Украину Конотопскому авиаремонтному заводу АВИАКОН была объявлена официальная благодарность республики за существенный вклад в помощь Республике Шри-Ланка в борьбе за независимость. В феврале 2011 года делегация предприятия получила приглашение и приняла участие в праздновании 60-летия ВВС Шри-Ланки.

ПО СТРАНАМ, ПО КОНТИНЕНТАМ

Заключительный этап едва ли не каждого контракта – передача облетанного вертолета заказчику. На Конотопском авиаремонтном заводе эту ответственную задачу выполняют два летных экипажа: Владимира Савельевича Колесника, в составе которого летчик-штурман Виктор Иванович Круглик и бортинжинер Николай Полежаев, и Александра Викторовича Кравченко, в составе которого летчик-штурман Павел Владимирович Казанков и бортинженер Олег Владимирович Дергита. Каждый вертолет, отремонтированный и модернизированный на АВИАКОНе, они облетывают сначала на заводском аэродроме в Конотопе, а потом – на месте заказчика.

И тут бывает по-разному.

Рассказывает В.С. Колесник

Владимир Савельевич Колесник проходил службу на должностях летчика-оператора, командира вертолета Ми-24. В составе советских войск участвовал в боевых действиях на территории Афганистана. Имеет боевые награды На Конотопском АРЗ с 1992 года. Был летчиком-испытателем, начальником Станции летных испытаний. Освоил вертолеты Ми-1, Ми-2, Ми-4, Ми-6, Ми-8, Ми-24 и Ми-26 всех модификаций.

"Мой первый вылет на сдачу вертолетов за рубеж – африканская страна Ангола. Сдавали мы вертолеты в Луанде. Когда изучил особенности выполнения полета, понял, что просто не будет. Во-первых, это международный аэропорт, который живет своим напряженным графиком. Рядом – резиденция Президента страны, куда залетать категорически запрещено. Немного в стороне – джунгли, над которыми тоже не рекомендуется летать, так как там найти безопасную площадку в случае аварийного приземления практически невозможно.

В технике я не сомневался, потому что этот вертолет, отремонтированный на заводе, мы уже облетывали в Конотопе. Конечно, волновался, потому что едва ли не впервые мне предстояло вести радиообмен с диспетчером международного аэропорта на английском языке. Занял место, запустил двигатели. Выхожу на связь с диспетчером аэропорта, представляюсь. И вдруг понимаю, что ни одной из произнесенным им фраз я никогда раньше не слышал. Я невольно растерялся. Позвал представителя заказчика. Он прислушался, и говорит, что диспетчер аэродрома ответил мне на… португальском языке. Оказывается, услышав позывной военного вертолета, тот решил "не мудрствовать лукаво", не мучить себя английским и ответил на родном языке. Откуда ему знать, что за штурвалом ангольского военного вертолета может сидеть пилот, который не знает государственного языка Анголы. Недоразумение быстро устранили, и вертолеты сдали в установленный срок, но в памяти этот эпизод остался.

Часто наши заказчики, не вникая в техническую документацию, хотят от вертолетов того, чего и не должно быть. Приходится доказывать. Аргументированные ответы убеждают. Помню, много вертолетов приходилось сдавать в Египте. Во время передачи уже далеко не первой машины летчик указывает на приборы, которые, по его мнению, неправильно работают. Объяснения не убеждают. После приземления вместе идем к руководителю египетской группы летчиков, которые принимали вертолеты после ремонта. Меня он уже хорошо знал. Объясняю проблему. Отошли египетские пилоты в сторону, поговорили…, и больше претензий к этому вертолету не было.

Курьезный случай произошел несколько лет тому назад при сдаче вертолета в Пакистане. Летая над горами, невольно вспоминал конец афганской войны, когда я на своем Ми-24 летал над такими же горами, стрелял, бомбил. Впечатление усиливал один из пакистанских летчиков: его заросшее бородой лицо напоминало чем-то афганского моджахеда конца 80-х. Вертолеты мы сдали успешно и уже прилетели в Конотоп, когда мне позвонил руководитель нашей бригады, которая осталась в Пакистане для окончательного оформления документов, и говорит, что у летчиков появились претензии. Педали стоят на разных уровнях, и это неудобно. Объясняю, что там есть специальная кнопка, которая разблокирует установки, и каждую педаль можно поставить так, как удобно, или вывести обе в нейтральное положение, "на ноль". Мало-мальски грамотный летчик должен это знать. На следующий день – снова звонок: "проблема улажена".

Во многих странах приходилось сталкиваться с тем, что летчики не знают элементарных законов аэродинамики, не могут понять, как на полет вертолета влияет ветер.

После полета летчик одной из африканских стран говорит: "вертолет трясет". Спрашиваю, в каких условиях проходил полет. Ведь одно дело, когда ветер со скоростью более 10 м/с дует в хвост, и совсем иное – в лицо. Объясняю, и вижу, что не понимает. Поднимаемся на вертолете в воздух. Разворачиваю вертолет против ветра, показываю: все нормально, тряски нет. Передаю управление. Принимающий летчик берет управление на себя, разворачивает вертолет по ветру. Трясет. Как тут объяснишь, когда законам аэродинамики нет веры.

Безграмотность – это не только африканская проблема. В одной из европейских стран передавали Ми-24. После полета местный летчик говорит, что автопилот работает с ошибками. Машина летит не ровно по струнке, как положено, а зигзагами. Сел в кабину, поднялся в небо. Выровнял вертолет, включил автопилот. Машина летит без замечаний. Поворачиваю назад. Картина та же. Приземлился, объясняюсь с летчиками принимающей стороны. Они видели полет, но все равно не верят. Приходится объяснять им причину "зигзагов", что называется, "на пальцах": когда вертолет повернут боком к ветру, у него увеличивается парусность. Естественно, ветер сносит вертолет с курса. Автопилот, при достижении определенного угла отклонения, возвращает вертолет на курс. Рывок. Ветер снова сносит. Снова качок – рывок. По глазам вижу, не поняли с первого раза. Объясняю еще и еще раз. Хоть на колени сажай в кабину пилота и показывай все в воздухе…

Много разных интересных случаев происходит во время передачи вертолетов, но мы стараемся высоко держать знамя АВИАКОНа. Каждый раз на процедуру приема-передачи прибывает командующий ВВС принимающей страны. Просят показать возможности вертолета. И тут простого полета по программе летных испытаний мало. Нужно выполнить каскад фигур пилотажа, но так, чтобы это запомнилось. А в условиях Африки: жара, часто высокогорье, это сделать не так просто. Мы, летчики АВИАКОНа, летаем, удивляем. В одной из стран приходилось сдавать Ми-8, Ми-24 и Ми-2. И на каждом типе вертолета исполнять "показательную программу". Это их впечатлило. Ведь один и тот же летчик уверенно летает на разных типах вертолетов. Значит, и все специалисты на заводе такого уровня. Профессионалы".

В целом с 1995 года деятельность предприятия на внешнем рынке значительно расширилась. Так, заказчиками на ремонт вертолетов и их агрегатов стали государственные структуры и авиакомпании многих стран мира на всех континентах. Среди них есть постоянные партнеры – Индия, Шри-Ланка, Туркменистан, Азербайджан, Грузия – в Азии; Хорватия, Македония, Чехия, Польша, Словакия – в Европе; ЮАР, Конго, Уганда, Руанда, Бурунди, Гвинея, Буркина-Фасо, Египет – в Африке; Канада, Мексика, Колумбия, Перу – в Америке.

С чем пришлось столкнуться специалистам АВИАКОНа в таких командировках? Прежде всего, это непривычные климатические условия. В североафриканских странах донимала жара, превышавшая в тени + 45 °С. В государствах, расположенных ближе к экватору, к высокой температуре воздуха добавлялась невероятная влажность. Высокогорье, а значит и разреженный воздух. Часто приходилось считаться с угрозой опасных болезней, например, малярии или брюшного тифа. Языковой барьер преодолевали поразному: выручали переводчики, собственное знание английского, пригодился разработанный на АВИАКОНе "Русско-английский словарь-минимум", содержавший набор фраз, технических терминов, наименований наиболее часто используемых инструментов, приборов, приспособлений. Кроме того, в некоторых странах доводилось встречать специалистов, окончивших в свое время советские вузы и еще помнивших русский. Требовалось учитывать обычаи, вероисповедание и ментальность местных коллег, при этом нередко проявлять настоящие дипломатические качества.

"Количество наших зарубежных партнеров, – говорит заместитель директора АВИАКОНа по внешнеэкономической деятельности В.Н. Ткаченко, – возросло с одного до нескольких десятков. С некоторыми из них мы только ведем переговоры, а со многими уже заключили соглашения, и в настоящее время у нас действует почти полсотни международных договоров и контрактов. В течение всех этих лет мы вели планомерную работу по завоеванию своего места на рынке: не занимались выхватыванием отдельных контрактов, а проводили целеустремленную политику, рассчитанную на перспективу. Начиная работать с заказчиком, мы каждый раз убеждали его не только словом, но и делом в высоком качестве нашей работы при приемлемой ее стоимости и четком соблюдении сроков. На каждый отремонтированный у нас вертолет, отдельный агрегат заведено "дело ремонта". Оно хранится до тех пор, пока этот вертолет или агрегат снова не пришел на завод.

Необходимо подчеркнуть, что для получения зарубежных заказов на ремонт авиатехники приходится участвовать в международных тендерах, объявляемых той или иной страной. Конкуренция в таких конкурсах очень серьезная – в них принимают участие крупнейшие компании, и проходят они под значительным влиянием политических сил. Заказчик очень придирчиво оценивает возможности АВИАКОНа и, делая выбор в нашу пользу, получает не только услуги высокого качества, но и на очень выгодных для себя условиях. Благодаря приобретенному на протяжении всей своей истории авторитету, наличию уникальных технологий и умению достигать с партнерами взаимовыгодных решений, нам удается побеждать в тендерах, где участвуют такие гиганты, как, например, "Рособоронэкспорт".

Для рекламы своей деятельности на протяжении последних 15 лет АВИАКОН регулярно принимает участие в самых знаковых международных аэрокосмических салонах и авиавыставках. Стенд предприятия и продукция на открытой стоянке представляли Конотопский авиаремонтный завод на всех украинских международных аэрокосмических салонах "Авіасвіт XXI". Также предприятие регулярно принимает участие в зарубежных выставках в составе экспозиции украинских внешнеторговых организаций. Только в последние годы стенды АВИАКОНа были представлены на Международных аэрокосмических салонах "Aero India 2009", "Aero India 2011" (Индия, Бангалор), "Le Bourget 2009" "Le Bourget 2011" (Франция, Париж), "МАКС 2009", "Макс2011" (Россия, Московская обл. г. Жуковский), Международном авиакосмическом салоне "Farnborough International Airshow 2010" (Великобритания, Лондон), Международной выставке "AIR FAIR 2009", "AIR FAIR 2011" (Польша, Быдгощ).

Продолжение следует.

Виктор Гедз. "Крила України".

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

12-18 вересня

12 вересня 1906 р. *народився ракетобудівник, Генеральний директор ВО "Південмаш" (1961-1986), двічі Герой Соціалістичної Праці О.М.Макаров.*

12 вересня 1941 р. *здійснено єдиний у світі повітряний таран жінки-льотчиці, К.І.Зеленко на бомбардувальнику Су-2.*

12 вересня 1944 р. *народився заступник командувача Військ ППО з БП (1999-2002) В.В.Дьяков.*

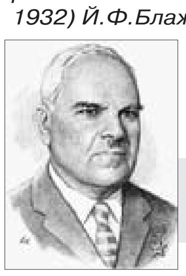

12 вересня 1946 р. *здійснив перший політ винищувач "150" – перший реактивний літак ДКБ С.О.Лавочкіна, О.О.Попов.*

12 вересня 1996 р. *у Дніпропетровську відкрився Національний центр аерокосмічної освіти молоді України.*

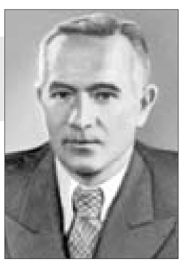
13 вересня 1906 р. *здійснив перший політ на авієтці власної конструкції бразилієць С.-Дюмон – 220 м за 21 сек. Перша в Європі авієтка.*

13 вересня 1911 р. *народився перший начальник ППО РСЧА (1930-1932) Й.Ф.Блажевич.*

13 вересня 1911 р. *в Росії відбулося відкриття Першого конкурсу військових літаків.*

14 вересня 1902 р. *народився конструктор вертольотів М.І.Камов.*

14 вересня 1902 р. *народився авіаконструктор М.К.Скржинський.*

14 вересня 1939 р. *в США у повітря піднявся перший літаючий вертоліт конструкції І.І.Сікорського VS-300. Керував ним сам конструктор.*

14 вересня 2002 р. *на аеродромі Гостомель на авіасалоні "Авіасвіт-XXI" десять богатирів Федерації атлетики України зрушили з місця і протягли кілька метрів найбільший у світі літак Ан-225 "Мрія".*

15 вересня 1901 р. *в Парижі відкрився перший Міжнародний повітроплавальний конгрес (Росію представляв М.Є.Жуковський).*

15 вересня 1906 р. *народився організатор ракетної галузі Л.Р.Гонор.*

15 вересня 1955 р. *народився начальник управління особового складу – заступник начальника штабу Командування ВМС ЗС України І.В.Тимчук.*

15 вересня 1963 р. *народився заступник директора Департаменту воєнної політики та стратегічного планування Міністерства оборони України О.М.Поліщук.*

15 вересня 1969 р. *здійснив перший політ бойовий вертоліт Мі-24 з ТГлД ТВ3-117, Г.В.Алфьоров.*

15 вересня 1999 р. *створено асоціацію сприяння авіації України "АСАВІА".*

16 вересня 1913 р. *народився заслужений льотчик-випробувач СРСР М.О.Самусєв.*

Звитяги українських козаків

Хотинська війна 1621 року. Причини та наслідки

Закінчення. Початок в №34.

Турецьке військо поновило бойові дії 7 вересня. Протягом 5 годин на козацько-польський табір здійснено чотири штурмові атаки, які супроводилися потужним артилерійським обстрілом. Козаки і поляки не тільки вистояли, але й самі переходили у контратаку.

Наступного дня з гетьманства був скинутий і страчений Я.Бородавка, звинувачений у злочинах. На його місце козаки обрали П.Сагайдачного.

11 вересня після потужного обстрілу з гармат мусульманське військо розпочало третій великий, але безуспішний штурм.

14 вересня до турецького табору надійшло підкріплення – 10 тис. вершників на чолі з відомим своєю хоробрістю Каракаш-пашою. Він пообіцяв Осману II одним штурмом знищити поляків і козаків. 15 вересня Каракаш-паша очолив штурм, але вже через годину загинув. Турки втратили ініціативу, припинили атаку і перейшли до оборони. У наступні дні козаки активно нападали на турецький і татарський табори.

24 вересня від хвороби помер гетьман Ян Ходкевич. Сподіваючись, що це негативно вплине на моральний стан польського і запорозького війська, турки 25 вересня розпочали п'ятий великий штурм, але і він не приніс їм перемоги.

28 вересня шалений гарматний обстріл сповістив про початок шостого великого штурму. Турки втратили тоді близько 20 тис. чоловік, а за весь час бойових дій – близько 80 тис.

Султан Осман II визнав свою поразку, і 29 вересня розпочалися переговори про укладення миру. 8 жовтня було підписано Хотинський мирний договір, дуже незручний для Туреччини. За ним турецько-польський кордон проходив по Дністру. Польща передала Хотин туркам.

За успішні дії під Хотинською фортецею гетьман П. Сагайдачний отримав із рук королевича Владислава нагороду – меч, інкрустований золотом і діамантами. Довгий час про долю цього меча в Україні нічого не було відомо. Нині він із назвою "Меч гоноровий П.Сагайдачного – гетьмана козацького" зберігається у Кракові в музейному

комплексі королівського замку на Вавелі у Державній колекції мистецтв Польщі.

P.S. Відігравши фактично вирішальну роль у Хотинській війні, козаки від цього ж і постраждали, оскільки їх "союзники" – поляки – за умовами підписаного договору брали на себе зобов'язання заборонити козакам судноплавство по Дніпру і не допускати їх походів до турецьких берегів і в Крим.

Активна протидія туркам і татарам з боку запорожців руйнувала Турецьку імперію та сприяла визволенню підкорених нею народів, блокувала і стримувала розгортання турецько-татарської агресії вглиб українських земель, захищала національний генофонд від знищення. Однак зазначимо, що слід диференційовано підходити до оцінки того чи іншого походу та участі козаків в бойових сутичках. Далеко не кожен похід мав характер відплатної або упереджувальної акції чи був глибоко вмотивований благородними намірами – війною за віру, потребою визволити з полону побратимів тощо. Оскільки Запорожжя фактично не мало міцної економічної основи, здійснювали козаки і походи "за здобиччю". Отже, феномен козацтва не вписується у рамки ікони, але цілком очевидно, це була сила, яка протистояла татарсько-турецькій загрозі.

А чи виявило себе козацтво як впливовий фактор міжнародного життя під час Хотинської війни? – Так. Походи козацтва проти турків та татар сприяли зростанню його авторитету та популярності на міжнародній арені. В Італії, Німеччині, Франції та Англії у цей час виходить понад десяток творів, присвячених військовому мистецтву запорожців.

Високо цінував українських козаків персидський шах: "Ви не знаєте, що це за народ, ви не знаєте, які хоробрі ці люди і як добре треба з ними обходитись. Вони – ті, що домінують на Чорному морі".

Про впливовість, помітність козацтва на міжнародній арені свідчать і такі факти: козацькі походи, які суттєво ослаблювали Турецьку імперію та Кримське ханство; внутрішня стабільність Речі Посполитої, а іноді навіть безпека держави значною мірою залежали від позиції козацтва; запорожці брали активну участь у боротьбі за престол у Росії, Молдавії та інших країнах; порівняно невеликим козацьким формуванням вдалось захистити українські землі від турецько-татарської загрози.

Підсумовуючи вище викладене, зазначимо, що на початку XVII ст. через незначний політичний досвід, слабкість економічної бази, відсутність єдності і т.п. козацтво, ставши впливовою силою, фактично не перетворилось на самостійну силу міжнародного життя; воно не вирішувало, а лише допомагало вирішувати (інколи навіть відіграваючи головну роль) тій чи іншій державі її проблеми. Прийняті польським урядом умови Хотинського миру викликали серед козаків глибоке обурення. Козацтво організовано пішло з-під Хотина на Запорожжя, не давши себе роззброїти, чим зруйнувало плани польського командування.

Після закінчення війни козацтво і православне духовенство добивалися в польському сеймі і перед королем ліквідації унії і розширення козацьких прав. Але уряд відповів на ці законні і скромні вимоги новими репресіями…

Безприкладною мужністю і героїзмом українські козаки в боях під Хотином врятували польську армію від неминучого розгрому, а Польську державу від тяжкого ганебного миру. Саме в результаті поразок, завданих турецькій армії, султан Осман II змушений був укласти з Польщею так званий Хотинський мир. В Польщі і Європі цей мир був розцінений як поразка сильної в ті часи Туреччини.

Головним героєм захисту Хотину став Петро Сагайдачний, його досвід, хоробрість, рішучість. Навіть польські письменники відзначали роль гетьмана в успішному завершенні цієї війни. До епохи Богдана Хмельницького Петро Сагайдачний – один з найталановитіших українських дипломатів, державних діячів і полководців, який зумів окремі козацькі загони перетворити на військо з суровою дисципліною. Він відзначався високою майстерністю полководця і особистою хоробрістю.

Але й він заплатив життям за свою діяльність: укритий чисельними ранами, які отримав під час Хотинської облоги, Сагайдачний їхав додому, лежачи на возі, подарованому йому королевичем, в супроводі королівського лікаря. Поранений отруєною стрілою Петро Сагайдачний після тривалої хвороби 20 квітня 1622 року помер у Києві, поділивши заповітом майно між дружиною та братськими школами: Київською та Львівською. Поховали його в Богоявленській церкві Київського братства.

Ігор Чичкань.
Людмила Кошелєва.
Матеріал до друку підготував Володимир Алєксєєв.

11 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ТАНКІСТІВ

Танколітак

Напередодні Дня танкістів само собою постало питання: свято – святом, але ж ніякого відношення до авіації воно не має, тож і писати про танки в газеті "Крила України", начебто, немає чого. Втім, згадавши історію, вдалося віднайти й точки перетину бронетанкових військ і авіації…

Практично одразу ж після появи на полі бою перших танків їх конструктори постали перед питанням підвищення їх оперативної рухливості. Спочатку цю проблему спробували вирішити за допомогою автотранспорту – спеціальних причепів і кузовів. Згодом з'явилися модифікації танків на колісно-гусеничному ходу. А ще пізніше танки… полетіли. І – полетіли не так, як літають сьогодні, тобто у череві великих військово-транспортних літаків, а так би мовити, своїм ходом…

Радянський проект колісно-гусеничного літаючого танка міжвоєнного періоду отримав назву МАС-1 (ЛТ-1) – Малий авіаційний Смалько, перший, або ж – Літаючий танк, перший. Він розроблявся в ініціативному порядку інженером Михайлом Смальком в 1937 році. Так що, як бачимо, ідея проекту створення літаючого танка, як і багатьох інших відкриттів, належала українцю.

МАС-1 відрізнявся великою оригінальністю конструкції, зокрема – обтічною формою корпуса і наявністю пристосувань для подолання перешкод по повітрю, що вмонтовувалися прямо у корпус машини. У зв'язку з високою технічною складністю і сумнівними розрахунковими технічними характеристиками, проект так і не вийшов зі стадії макетування.

А було це так. У травні 1937 року за первинним проектом інженера Михайла Смалька був розроблений проект танка, що літає, на базі БТ-7 з висувними крилами, хвостовим оперенням і повітряним гвинтом. Машину передбачалося використовувати для проведення наземної і повітряної розвідки, участі в авіадесантних операціях, забезпечення глибоких рейдів кінноти і подолання по повітрю великих природних і штучних перешкод під час наземних операцій. У тому ж році був виготовлений дерев'яний макет машини, проте незабаром проект був визнаний безперспективним, і роботи над ним припинили.

Броньовий корпус літаючого танка виготовлявся з катаних броньових листів завтовшки 3, 4, 7 і 10 мм. Для поліпшення аеродинамічних властивостей машини йому були додані обтічні контури. Башта – півсферична, з катаних броньових листів завтовшки 10 мм. Озброєння танка складалося з двох спарених 12,7-мм крупнокаліберних кулеметів ДК в башті і 7,62-мм авіаційного кулемета ШКАС у корпусі, пристосованого для стрільби через канал валу гвинта. Прицілювання здійснювалося через телескопічні оптичні приціли. Боєкомплект складали 2000 патронів до кулеметів ДК і 3000 патронів до кулемета ШКАС.

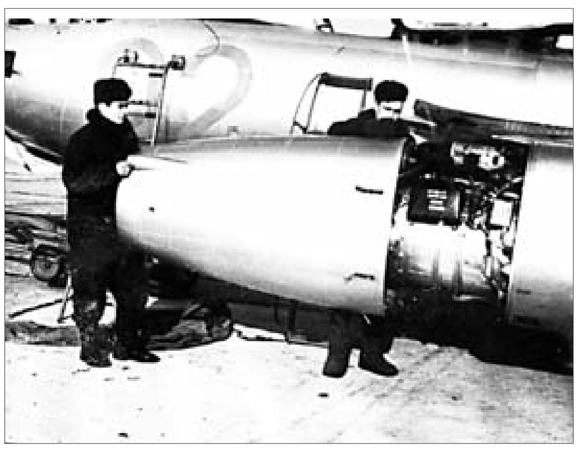
Ходова частина – колісно-гусени-

Разведка всегда впереди!

12 сентября 2011 года исполняется 70 лет со дня создания Ясского 511-го отдельного разведывательного орденов Александра Невского и Богдана Хмельницкого II-ой степени авиационного полка.

Рожденный в часы войны, полк получил свое первое боевое крещение при обороне Москвы. Самоотверженный, героический ратный труд всего личного состава вписал свои славные страницы в историю Великой Победы, принимая активное участие в Курской битве, освобождении городов Харькова, Полтавы, Кременчуга, Черкасс, Бухареста, Вены, Праги, форсирования Днепра и Ясско-Кишиневской операции. За успехи в борьбе с немецко-фашистскими захватчиками и образцовое выполнение заданий командования при освобождении города Яссы, приказом Верховного Главнокомандующего № 0309 от 15.09.1944 года полку присвоено почетное наименование Ясский. За взятие города Дебрецен и проявленные при этом доблесть и мужество, Указом Верховного Совета СССР от 14.11.1044 полк награжден орденом Богдана Хмельницкого II-ой степени. А за освобождение Трансильвании – орденом Александра Невского. В полку четыре Героя Советского Союза: В. Завадский, Г. Лядов, Н. Савенков и Б. Опрокиднев, а А. Васильев и П. Макаров стали полными кавалерами ордена Славы. 99 человек награждены орденом Красного Знамени, 68 – орденом Отечественной войны, 2 – орденом Александра Невского, 44 – орденом Красной Звезды. Воевал полк на самолетах Пе-2.

В 1952 году полк перевооружен самолетами Ил-28, в 1960 году – Як-25 и Як-27. В 1966 году – Як-28, в 1973 – МиГ-25, в 1984 – Су-24мр, в 1996 году – Су-17М3р (из состава 827 оруап).

Присягу на верность Украинскому народу военнослужащие 511-го орап приняли 18 января 1992 года. Полк первым вошел в состав 24 ВА ВГК, а затем в состав 5-й ВА ВВС Украины.

После Великой Отечественной войны личный состав, выполняя воинский долг, и в мирное время проявлял мужество и героизм. Это по заслугам оценено правительствами Польши, Чехии и Афганистана. Личный состав полка принимал активное участие в ликвидации последствий аварии на Чернобыльской АЭС.

В составе ВВС независимой Украины авиаторы полка были задействованы практически во всех крупных учениях Вооруженных Сил Украины. Среди них: исследовательские командно-штабные учения войск ПВО с выполнением полетов на реальные ЗРК, многонациональные учения ВМС НАТО и Черноморского бассейна “Сі-Бриз-97”, многонациональные учения “Козацький степ”, “Широкий лан”, командно-штабные игры “Бар’єр” и “Редут”, учения “Осінь-98”, “Південний редут”, “Дуель-99”, “Чисте небо-2000”.

Все полеты на разведку выполнялись на высоком уровне, о чем говорят многочисленные благодарности и награды личного состава полка от начальника Генерального штаба и Министра обороны Украины.

Славные традиции полка продолжает разведывательная эскадрилья из состава авиационной бригады в Староконстантинове.

Творческий коллектив редакции газеты “Крила України” поздравляет всех ветеранов полка с юбилеем их прославленной части и желает им крепкого здоровья, бодрости духа, долгих лет жизни и успехов в патриотическом воспитании подрастающего поколения.

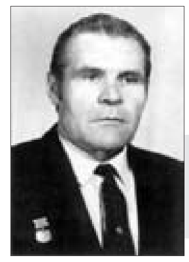
Фото из архива Игоря Олейника.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

12-18 вересня

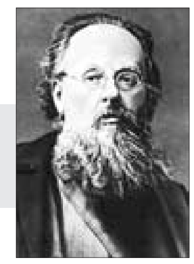
16 вересня 1916 р. *народився вчений у галузі аеродинаміки і механіки польоту Г.С.Бюшгенс.*

16 вересня 1936 р. *народився заслужений льотчик-випробувач СРСР О.І.Фірсов.*

16 вересня 1975 р. *здійснив перший політ винищувач-перехоплювач Е-155МП (прототип МіГ-31), О.В.Федотов.*

16 вересня 2005 р. *на льотному полі ХДВАП відбулася передача першого літака Ан-74 модифікації Т-200А лідерному замовнику – Арабській Республіці Єгипет.*

17 вересня 1857 р. *народився вчений і винахідник К.Е.Ціолковський.*

17 вересня 1926 р. *на базі авіамайстерень “Укрповітряшляху” створено авіазавод ім. Раднаркому УРСР, згодом Харківський авіаційний завод (зараз – Харківське державне авіаційне виробниче підприємство).*

17 вересня 1929 р. *народився заслужений льотчик-випробувач СРСР Ю.В.Курлін.*

17 вересня 1952 р. *народився перший заступник Міністра оборони України В.М.Можаровський.*

17 вересня 1997 р. *здійснив перший політ прототип пасажирського літака Ан-140 з двигунами ТВЗ-117ВМА-СБМ1, екіпаж А.Хрустицького.*

18 вересня 1913 р. *народився конструктор ППРД І.О.Меркулов.*

18 вересня 1932 р. *народився льотчик-космонавт, двічі Герой Радянського Союзу М.М.Рукавишников.*

чна, для польоту використовувалися висувні крила і хвостове оперення, а також повітряний гвинт, що складається. Крила машини прямої форми, складні та висувні, складалися з поворотної зовнішньої і висувної внутрішньої половин. Кріпилися до корпуса машини за схемою “середньоплан”: зовнішня половина крила мала можливість повороту на 90° та назад довкола осі кріплення; внутрішня половина крила висувалася із зовнішньої за допомогою механізму з приводом від двигуна та механічно стопорилася.

Обшивка крил виконувалася з броньової сталі, висувних – з неіржавіючої. Розмах крил в розгорнутому положенні досягав 16,2 м², а площа – 32 м². Висувне хвостове оперення складалося із стабілізатора, кіля і керма висоти і напряму, розташованих на кінцях чотирьох попарно сполучених лонжеронів, що, у свою чергу, кріпилися всередині корпусу танка на спеціальних каретках, і що висувалися, або засувалися, одночасно з крилами.

У носовій частині корпусу знаходився складений гвинт. При використанні машини на місцевості металеві лопаті, що кріпилися у втулці гвинта на спеціальних осях, за допомогою двох важелів поверталися назад і повністю забиралися в призначені для них горизонтальні корпуси, що закривалися механізованими броньовими стулками.

Оскільки наявна у вільному доступі інформація про МАС-1 украй мізерна, можна зробити лише найбільш очевидні висновки про проект. Зрозуміло, що, попри всю на свою оригінальність, він від початку був безперспективним. Пристосування для польоту, що перевозилися на танку в складеному вигляді і мали б підвищити універсальність і мобільність машини, в той самий час у рази ускладнювали її конструкцію навіть порівняно з іншими проектами аналогічних машин. Надмірна складність неминуче призвела б до значного підвищення вартості і трудомісткості виробництва танка і різко негативно позначилася б на надійності ремонтопридатності машини. Таке сталося, наприклад, з дослідним середнім танком ТГ, створеним в той самий період, що і МАС-1, і що відрізнявся високою прогресивністю і складністю конструкції для свого часу.

Ряд розрахункових технічних характеристик машини є сумнівними, зокрема – дальність польоту в 800 км (більша, ніж в багатьох військових літаків того періоду). Крім того, МАС-1 мав специфічні недоліки, загальні, втім, для всіх представників концепції літаючого танка. Це – і недостатня аеродинамічність конструкції для забезпечення стабільного польоту, вузькість застосування, низька ефективність в наземному бою (так, кулеметне озброєння МАС-1 дозволяло боротися лише з незахищеними цілями, а бронювання поступалося танку навіть в базовій машині), необхідність навчати екіпаж одночасно керування літаком і танком, необхідність внесення істотних змін у воєнну доктрину в разі прийняття машини на озброєння тощо. Все це призвело до того, що машини судилося залишитися “конструкторським курйозом”, непридатним для практичної реалізації.

Підготував Олексій Тригуб.

АВІАКАТАСТРОФА

В Пермском крае разбился истребитель МиГ-31. Оба пилота погибли

В Пермском крае утром 6 сентября потерпел крушение истребитель-перехватчик МиГ-31. Самолет взорвался после взлета, в результате чего погибли оба пилота, находившиеся на его борту. Об этом заявил официальный представитель ВВС полковник Владимир Дрик.

Командование военно-воздушных сил России приостановило полеты истребителей-перехватчиков МиГ-31 до выяснения причин авиакатастрофы.

МиГ-31 разбился выполняя плановый полет. Самолет пропал с радаров в 6:52 по московскому времени, спустя четыре минуты после вылета с военного аэродрома Большое Савино в Перми. Примерно в 8 утра разбитый истребитель был обнаружен у деревни Болгары, которая находится в 11 километрах от аэродрома.

Тела погибших пилотов уже обнаружены, сообщили представители ГУ МЧС по Пермскому краю. По их данным, на борту МиГ-31 находились "полковник Столпянский и майор Горбачев".

На месте происшествия, сообщается на сайте ГУ МЧС по Пермскому краю, работают 89 человек, включая 14 спасателей, а также 15 единиц техники (в том числе 6 от МЧС).

Двухместный истребитель МиГ-31 был создан в 70-х годах прошлого века. Самолет способен развивать скорость до трех тысяч километров в час, а его боевой радиус составляет 720 километров. Менее чем за год до катастрофы у села Болгары в Пермском крае разбился еще один МиГ-31. Истребитель, выполнявший тренировочный полет, упал в 60 километрах аэродрома Большое Савино. Тогда оба пилота сумели спастись в результате катапультирования.

ВИПРОБУВАННЯ

Германия и Израиль испытали совместный беспилотный комплекс

Немецкая оборонная компания Rheinmetall Defence совместно с израильской Israel Aerospace Industries (IAI) провела успешные испытания беспилотного комплекса WABEP.

В ходе испытаний специалисты двух компаний проверили взаимодействие беспилотного разведывательного модуля KZO производства Rheinmetall и высокоточного боевого модуля Harop компании Israel Aerospace Industries, из которых состоит комплекс WABEP (Система удаленного поражения индивидуальных и точечных целей).

Оба модуля разместили на двухмоторном самолете Opale, в основе которого лежит легкий гражданский самолет Diamond DA42. В результате пробного полета специалистам двух компаний удалось добиться четкого взаимодействия двух составляющих. Разведывательный модуль KZO передавал информацию о замеченных объектах на местности на модуль Harop, который, в свою очередь, обрабатывал полученные данные и сообщал на контрольную станцию о готовности поразить цель.

Как подчеркнули специалисты Rheinmetall Defence, одним из важнейших преимуществ комплекса WABEP является возможность своевременно отменить боевое задание до поражения цели. Следующим этапом испытаний беспилотного комплекса станет демонстрация его возможностей совместно с силами бундесвера, для которых он и был разработан.

СПІВПРАЦЯ

НАТО предложило Индии сотрудничество в области ПРО

НАТО предложило Индии сотрудничество в области противоракетной обороны. Страны североатлантического альянса предложили Нью-Дели обмениваться информацией, полученной в ходе разработки систем ПРО.

Представители НАТО отметили, что сотрудничество поможет обеспечить безопасность стран альянса и Индии, так как Индия видит те угрозы, которые альянс не замечает, и наоборот. Кроме того, в случае успешного сотрудничества в НАТО пообещали поделиться с Индией оборонными технологиями.

На данный момент на вооружении Индии стоят противоракетные системы, способные перехватить ракеты средней и малой дальности. К 2016 году военные планируют завершить разработку противобаллистической ракеты, способной поражать ракеты противника на расстоянии до 5000 километров.

Основным партнером Индии должны стать США. Американская система ПРО, способная защитить всю территорию страны от межконтинентальных ракет, считается самой современной и эффективной среди вооружения всех стран НАТО.

В январе 2008 года, когда Индия только начала разработку собственной системы ПРО, американская корпорация Lockheed Martin предложила помощь в создании комплекса противоракетной обороны и свои технологии. Тогда Индия отказалась от предложения, заявив, что в состоянии самостоятельно завершить разработку оборонительных сооружений.

Тем не менее, в марте 2009 года Индия заключила сделку с израильской компанией, по условиям которой разработкой и производством морских и наземных элементов вооружения ПРО в стране занялись израильтяне. Сумма контракта составила 1,4 миллиарда долларов. В ноябре 2010 года Израиль предложил Индии собственную систему противоракетной обороны "Железный купол" (Iron Dome), однако реакция Нью-Дели на это предложение неизвестна.

НА ОЗБРОЄННЯ

На Северном флоте прошли испытания Ка-52

На Северном флоте прошли испытания по посадке штурмового вертолета Ка-52 "Аллигатор" в морских условиях. Специалисты проверяли работу шасси при сильной качке для адаптации "сухопутного" вертолета к посадке на корабль.

Испытания проводились на борту большого противолодочного корабля (БПК) "Вице-адмирал Кулаков" в Кольском заливе и Баренцевом море. По данным Центра анализа мировой торговли оружием (ЦАМТО), сначала Ка-52 осуществил пробную посадку "на столе", когда корабль находился в неподвижном положении. Затем "Аллигатор" успешно посадили на БПК на ходу.

В ходе испытаний вертолетом управлял летчик-испытатель конструкторского бюро имени Камова Виталий Лебедев. За безопасностью при посадке Ка-52 в морских условиях следили специалисты морской авиации Северного флота.

Многоцелевой ударный вертолет Ка-52 "Аллигатор" сконструирован в ОКБ имени Камова и выпускается на заводе "Прогресс" в Приморском крае. Двухместный Ка-52 представляет собой дальнейшее развитие одноместного ударного вертолета Ка-50 "Чёрная акула".

"Аллигатор" способен развивать максимальную скорость до 350 километров в час. Дальность полета машины составляет 1,2 тысячи километров, максимальная высота полета – 5,5 километра, а скорость подъема – 10 метров в секунду.

Как стало известно в конце июня 2011 года, "морскую" версию "Аллигатора" предполагается размещать на вертолетоносцах "Мистраль", которые Россия купила у Франции.

ПУСКИ

РВСН испытали ракету "Тополь"

На космодроме Плесецк в Архангельской области 3 сентября был проведен испытательный пуск межконтинентальной баллистической ракеты РС-12М "Тополь". Об этом сообщает "Интерфакс" со ссылкой на представителя Ракетных войск стратегического назначения Вадима Коваля.

"Целями этого пуска являлись подтверждение стабильности основных летно-технических характеристик ракет этого класса в период продленных сроков эксплуатации, а также испытание перспективного боевого оснащения межконтинентальных баллистических ракет", – заявил Коваль. Ракета успешно поразила цель на полигоне на Камчатке.

"Тополя" составляют основу группировки РВСН. Ракету начали разрабатывать в 1970-х, а приняли на вооружение в 1988 году; тогда же была изготовлена и пущенная с Плесецка ракета. Коваль сказал, что по современным оценкам состояния ракетного комплекса дальнейшее продление сроков его эксплуатации считается принципиально возможным. Между тем в конце 2010 года сообщалось, что РВСН планируют перевооружиться с "Тополей" на "Ярсы".

ОБОРОНА

Испытания противоракетной системы Aegis в США закончились неудачей

Первый пробный пуск новой американской ракеты-перехватчика Standard Missile-3 (SM-3) Block IB в Тихом океане закончился неудачей. Как говорится в сообщении на сайте Агентства по противоракетной обороне США (Missile Defense Agency), ракета не смогла перехватить цель.

В ходе испытаний системы Aegis Ballistic Missile Defense, которая является морским элементом противоракетной обороны США, с крейсера ВМС "Лейк Эри" был произведен запуск ракеты-перехватчика Standard Missile-3 Block IB. Через полторы минуты с ракетного полигона на Гавайских островах был произведен пуск цели – баллистической ракеты ближнего радиуса действия. ВМС начали проверку с целью выяснить, почему SM-3 не удалось перехватить цель.

В общей сложности из 27 предыдущих испытаний системы Aegis 22 прошли успешно. С 2004 года систему ПРО Aegis установили на 17 кораблях ВМС США помимо крейсера "Лейк Эри". Предполагается, что такие корабли будут нести боевое дежурство в водах Японского моря и отслеживать запуски баллистических ракет с территории Северной Кореи.

Сторінку підготував Олександр Олехнович.

ТЕНІС

Протистояння з великого тенісу на Кубок командувача Повітряних Сил

Як ми вже повідомляли у минулому номері видання, протягом чотирьох днів, з 1 по 4 вересня, на кортах Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону проходив перший Міжнародний турнір з великого тенісу на Кубок командувача Повітряних Сил Збройних Сил України. Захід присвячувався 20-річчю Незалежності України, інформаційну підтримку здійснював Друкований орган Міністерства оборони України "Крила України".

Організовуючи турнір, представники Повітряних Сил ставили собі за мету популяризувати великий теніс серед військовослужбовців та працівників Збройних Сил України, підвищити їх майстерність, тим самим розвиваючи цей вид спорту.

Участь у змаганнях брало понад 60 учасників – сім цивільних та чотири військових команди Міністерства оборони України, Генерального штабу, Повітряних Сил та Сухопутних військ, спортсмени тенісних клубів Вінниччини віком від 16 до 70 років.

– Протягом чотирьох цікавих спортивних днів, – розповідає головний координатор змагань полковник запасу Петро Майданюк, – вболівальники побачили протистояння учасників різних вікових груп в одиночному та парному розрядах, в особистій та командній першостях.

Цей вид спорту лише розвивається в Збройних Силах, та кількість його прихильників невпинно зростає з кожним днем. Якщо представників тенісних клубів Вінниччини навчають досвідчені тренери, то військові, як правило, самоучки. Тільки безмежне бажання постійно зростати та вдосконалювати власну майстерність надихало на спортивний азарт та боротьбу.

І як результат – достойна гра за призові місця у турнірі. Вболівальники мали чудову можливість побачити яскраву гру як юних, так і досвідчених сивочолих тенісистів.

Протягом змагань очки нараховувалися в загальну суму команди у всіх вікових групах. За кожну перемогу учасники отримували два очки. Особиста та командна першість визначалася за набраною найбільшою сумою очок.

До вашої уваги пропонуємо прізвища переможців, гра котрих принесла не тільки їм визнання та перемогу, а й велике задоволення нам – вболівальникам.

Одиночний розряд чоловіки (до 35 років)

1 місце. Олександр Слюсар (тенісний клуб "Ейс")

2 місце. Юрій Ємануїлов (тенісний клуб "Термінал")

3 місце. Михайло Пестерев (Сухопутні війська ЗС України)

Одиночний розряд чоловіки (35-44 роки)

1 місце. Віталій Бондаренко (Повітряні Сили ЗС України)

2 місце. Сергій Кравченко (Повітряні Сили ЗС України)

3 місце. Олександр Дубовий (тенісний клуб "Бомонд")

Одиночний розряд чоловіки (45-54 роки)

1 місце. Сергій Бойко (тенісний клуб "Смеш-У")

2 місце. Дмитро Бобков (тенісний клуб "Ейс")

3 місце. Мирослав Іжевський (тенісний клуб "Смеш-У")

Одиночний розряд чоловіки (55+ років)

1 місце. Сергій Хлєбнов (Командування Повітряних Сил ЗС України)

2 місце. Володимир Перевертень (тенісний клуб "Бомонд")

3 місце. Володимир Боднар (Повітряні Сили ЗС України)

Одиночний розряд чоловіки (60+ років)

1 місце. Олександр Сурін (Повітряні Сили ЗС України)

2 місце. Сергій Гутянський (тенісний клуб "Спартак")

3 місце. Сергій Круглов (тенісний клуб "Спартак")

Одиночний розряд жінки

1 місце. Людмила Михайловська (тенісний клуб "Спартак")

2 місце. Тетяна Лутова (тенісний клуб "Смеш-У")

3 місце. Лариса Пащинко (тенісний клуб "Бомонд")

Командний залік чоловіки (до 90 років)

1 місце. Тенісний клуб "Термінал": Юрій Сергєєв та Сергій Одарченко

2 місце. Тенісний клуб "Ейс": Олександр Слюсар та Юрій Слюсар

3 місце. Тенісний клуб "Ейс": Дмитро Бобков та Геннадій Тарасов

Командний залік чоловіки (до 110 років)

1 місце. Тенісний клуб "Повітряні Сили": Віталій Бондаренко та Володимир Боднар

2 місце. Тенісний клуб "Смеш-У": Сергій Кравченко та Сергій Решетняк

3 місце. Тенісний клуб "Смеш-У": Сергій Бойко та Мирослав Іжевський

Командний залік чоловіки (понад 110 років)

1 місце. Тенісний клуб "Повітряні Сили": Олександр Солтан та Сергій Хлебнов

2 місце. Тенісний клуб "Бомонд": Володимир Перевертень та Іван Андрієвський

3 місце. Тенісний клуб "Повітряні Сили": Петро Майданюк та Олександр Сурін

Кубок командувача Повітряних Сил Збройних Сил України здобула, за кількістю перемог, команда Повітряних Сил Збройних Сил України. Друге та третє місця у командному заліку посіли команди тенісних клубів Головного управління розвідки Міністерства оборони України та "Смеш-У".

На жаль, через фінансові проблеми не змогли взяти участь у турнірі іноземні команди. Надіємося, що наступні протистояння на Кубок командувача Повітряних Сил Збройних Сил України проходитимуть за участю спортсменів із сусідніх держав. До речі, організатори турніру вже розпочали вирішувати це питання.

Руслан Лінник.
Фото автора.

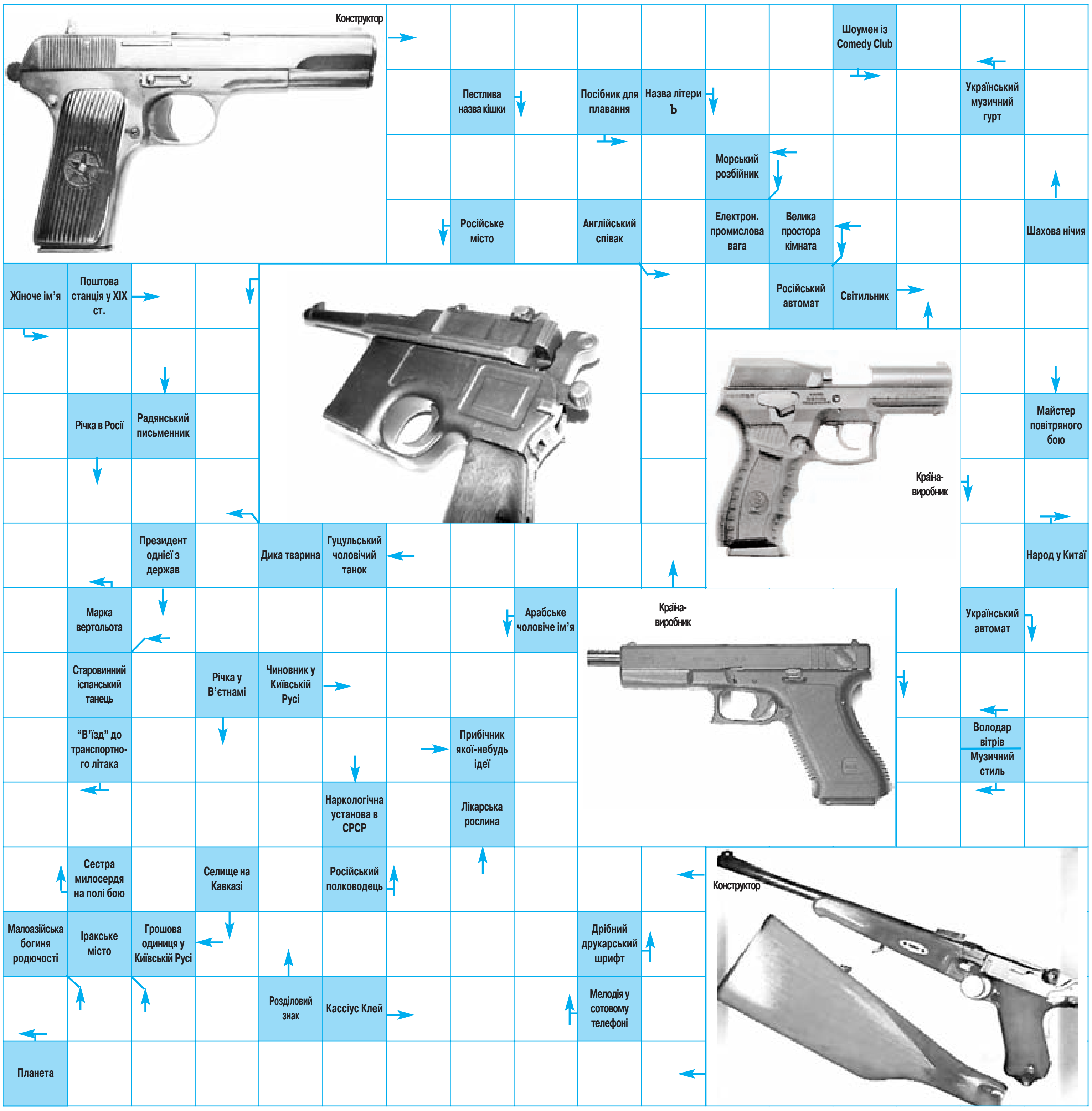

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
ВІДДРУКОВАНО У ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів.
Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.
Інформаційна підтримка: "Військо України", "Авиация и время".

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96, 0432-59-62-26,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@ukr.net

Дизайн та верстка: С. Клименко, Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Урєтій.
Черговий по номеру: О. Тригуб.
Перший редактор Сергій Свенцицький.
Наклад – 1050 прим. Зам. № 112233
ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР М. ПОПЛАВСЬКИЙ

ЗНАЙ НАШИХ

Понад 7,3 тисячі українців – мільйонери

Понад 7,3 тисячі осіб задекларували дохід, який перевищує 1 млн. грн. Про це повідомив заступник голови Державної податкової служби України Олександр Клименко під час оперативної наради. "Найбільшу кількість мільйонерів, за підсумками кампанії декларування, зафіксовано у Києві (894 особи), Дніпропетровській (681) та Донецькій (524) областях. Загалом по Україні дохід понад 1 млн. грн. за 2010 рік задекларували 7311 громадян", – зазначив заступник голови ДПСУ.

Крім того, він додав, що значна частка отриманого доходу припадає на інвестиційний прибуток від здійснення платниками податку операцій з цінними паперами та корпоративними правами, операцій купівлі-продажу нерухомого майна, а також отримання іноземних доходів.

"Ми маємо суттєвий приріст мільйонерів за результатами декларування. Минулого року їх було 6155 осіб", – додав Олександр Клименко.

Прес-служба Державної податкової служби.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД В № 35

УКРАЇНА СЬОГОДНІ

Найбільший в Європі світломузичний фонтан – в Україні!

4 вересня у Вінниці відбулося урочисте відкриття реконструйованої міської набережної та світломузичного фонтану висотою в 60 та шириною в 140 метрів. В історії сучасної України це – єдиний соціально-культурний проект такого масштабу, який було повністю реалізовано за рахунок інвестицій приватного інвестора. Фонд Петра Порошенка взяв на себе усі витрати з реконструкції набережної "Рошен" довжиною 700 м, встановив нову мережу освітлення та здійснює облаштування прилеглої території площею 16,5 тис.кв.м. Загальна вартість проекту Вінницької міської набережної "Рошен" і Фонтану "Рошен" перевищує 70 мільйонів гривень.

– Під час повеней 2008-2009 років, коли під загрозою опинилися міста Вінниччини, разом із міським головою Вінниці Володимиром Борисовичем Гройсманом ми прийняли рішення проінспектувати всі гідротехнічні споруди в області, які могли являти собою небезпеку для міста. Найбільш аварійною виявилася саме ця дамба, – сказав у своїй промові під час відкриття фонтану Петро Порошенко. – І, якщо б сталася біда, то весь район Старого міста (один з районів Вінниці) міг опинитися під водою. Швидко вирішувати питання безпеки міста через кошти з державного бюджету не було...

Тоді було прийнято рішення за кошти Фонду Петра Порошенка укріпити дамбу, реконструювати набережну Південного Бугу. Відкритим питанням залишався вигин ріки. Аби не перетворювати його на болото, вирішили побудувати там найбільший у світі фонтан на відкритих водоймищах.

Сьогодні новий вінницький фонтан – найбільший у Європі та один із п'яти найбільших фонтанів планети. У його роботі використовується 227 форсунок і 560 підводних ліхтарів. Сама конструкція довжиною понад сто метрів знаходиться на воді. Окрім звичайних фонтанів та каскадів води різних форм та висоти у цьому фонтані працює й так званий водяний екран: прямо на струменях води проектується зображення у форматі 3D.

На вікриття реконструйованої набережної зібралося понад 70 тисяч вінничан та гостей міста. При тому, що населення цього обласного центру трохи перевищує 370 тисяч чоловік, цифра солідна! Заповненою людьми виявилася не лише вся набережна від мосту через Південний Буг і до самої кондитерської фабрики "Рошен", а й сам міст, підходи до нього та площа неподалік. Вінничани, яким не пощастило потрапити на набережну чи якомога ближче до неї, насолоджувалися видовищем з великих екранів, встановлених у різних районах міста. А насолоджуватися було чим! Вечірнє шоу, яке почалося о сьомій, відкрив інструментальний гурт "Симфоманія", а продовжили народна артистка України Оксана Білозір, гурти "Мандри" та "ТіК". І завершилася ця феєрія сольним виступом найбільшого у Європі фонтану.

Олексій Тригуб.